

Pāvests: "Cilvēku var nogalināt arī ar aprunāšanu"

"Tur, kur ir Dievs, tur nav naida, skaudības, ne arī tenku, kas ievaino mūsu brāļus" – teica pāvests. 2. septembra rītā Svētās Martas mājas kapelā Francisks vadīja dievkalpojumu, kurā piedalījās vairāki desmiti ticīgo. Sprediķī viņš skaidroja dienai paredzēto Evaņģēlija fragmentu par Jēzus tikšanos ar Nācaretes iedzīvotājiem. Svētais tēvs uzsvēra, ka aprakstītais notikums sākas ar sajūsmu un apbrīnu par Jēzus vārdiem, bet beidzas ar

dusmām un gatavību Viņu nogalināt. No aplausiem līdz naidam ir viens solis, un to veicina aprunāšana, kas pakāpeniski izmaina cilvēka sirdi. "Tie, kuri aprunā savas kopienas vai ģimenes locekļus, patiesībā vēlas arī viņus nogalināt.

Apustulis Jānis Pirmajā vēstulē raksta: **«Kats, kas savu brāli ienīst, ir slepkava» (1 Jņ 3,15).** **“Mēs esam pieraduši pie aprunāšanas un tenkošanas. Cik bieži mūsu kopienas, draudzes un arī ģimenes kļūst par elli, kur brālis vai māsa tiek nogalināti ar mēli”.**

Pāvests norādīja, ka šobrīd ļoti bieži runājam par mieru, bieži redzam ieroču pielietošanas traģiskās sekas. Taču mums ir jādoma arī par ikdienā lietotajiem vārda ieročiem, caur kuriem velns cilvēku sirdīs sēj naidu un ļaunumu. Svētais tēvs atgādināja, ka katram cilvēkam ir jādzīvo ar Dievu. **“Lai kopienā, ģimenē, valstī un pasaulē valdītu miers, ir jāstiprina sava saikne ar Dievu, jo tur, kur ir Dievs, tur nav naida un skaudības, tur valda brālība. Lūgsim Kungu, lai mēs ar mēli nekad nenogalinātu savu tuvāko un būtu vienmēr kopā ar Dievu”** – aicināja pāvests.

S.Krivteža/VR
Vatikāna Radio mājas lapa

Jēzus mūs vienmēr gaida. Tā ir Dieva pazemība!

Jēzus mūs vienmēr gaida. Tā ir Dieva pazemība,” teica pāvests Francisks otrdienas rītā Svētajā Misē. Vadoties pēc Psalmā izteiktā aicinājuma „Iesim ar prieku Kunga namā”, Francisks uzsvēra, **ka Sakraments nav kāds maģisks rīts, bet tikšanās ar Jēzu**, kurš mūs pavada dzīvē. Pāvests pakavējās pie Kunga klātbūtnes mūsu dzīvē. Tā ir klātbūtne, kas mūs pavada. Dieva tautas vēsturē ir skaisti brīži, kas piešķir prieku, un ir arī smagi sāpju, mocekļības, grēka brīži: „Gan smagos brīžos, gan arī skaistos brīžos viena lieta paliek vienmēr nemanīga: Kungs ir

klāt, Viņš nekad neatstāj savu tautu! Jo tai grēka, pirmā grēka dienā, Kungs pieņēma lēmumu un izdarīja izvēli: veidot vēsturi ar savu tautu. **Un Dievs, kuram nav vēstures, jo Viņš ir mūžīgs, vēlējas veidot vēsturi, iet blakus savai tautai. Viņš vēlējas vēl vairāk: kļūt par vienu no**

mums un kā mēs. Viņš vēlējas iet kopā ar mums Jēzū. Un tas vēstī un liecina par Dieva pazemību”.

Pāvests piebilda, ka Dieva lielums slēpjas tieši Viņa pazemībā. Viņš vēlējas iet ar savu tautu. Kad tauta no Viņa attālinājās ar grēku un elkdievību, Viņš to gaidīja. Ar šo pazemības attieksmi atnāca arī Jēzus. Viņš vēlas iet kopā ar Dieva tautu, iet ar grēciniekiem, iet arī ar augstprātīgajiem. Kungs ir darījis tik daudz, lai palīdzētu šīm augstprātīgajām farizeju sirdīm!

„Pazemība. Dievs vienmēr gaida. Dievs ir mums blakus, Dievs iet ar mums. Viņš ir pazemīgs un mūs vienmēr gaida. Jēzus mūs vienmēr gaida. Tā ir Dieva pazemība.

„Ja Viņš iegāja mūsu vēsturē, ienāksim arī mēs vēsturē kopā ar Viņu, vai vismaz lūsim žēlastību ļaut rakstīt vēsturi kopā ar Viņu: lai Viņš raksta mūsu vēsturi. Tā ir droša!”

I. Šteinerte/VR

Lai pazītu Jēzu, ir nepieciešams iesaistīties Viņa dzīvē!

„Lai pazītu Jēzu, ir nepieciešams iesaistīties Viņa dzīvē,” teica pāvests šī rīta Svētajā Misē. Francisks apgalvoja, ka Jēzu nevar iepazīt „pirmajā klasē”, bet tas ir iespējams ikdienas dzīvē katru dienu. **Lai pazītu Jēzu, pāvests norādīja uz trim valodas veidiem – prāta, sirds un darbības valodu.** Kas viņš ir un no kurienes nāk? Pāvests atzina, ka šo Heroda jautājumu bieži uzdod daudzi, kuri satiek Jēzu. Tas ir jautājums, ko var uzdot gan ziņkārības dēļ, gan arī vēloties nodrošināties pret atnācēju. Lasot Evanģēliju, var ievērot, ka dažiem no šī cilvēka ir bail, jo Viņš tos var novest pie politiska konflikta ar romiešiem. „Kas viņš ir, kurš rada tik daudz problēmu?” „Kāpēc,” turpināja pāvests, „Jēzus rada problēmas?”

„Nav iespējams iepazīt Jēzu bez problēmām. Atļaušos teikt: „Ja tu gribi problēmas, dodies ceļā, lai iepazītu Jēzu! Tev tad būs ne viena vien, bet daudzas problēmas.” Taču tieši tas ir ceļš, lai pazītu Jēzu! Nav iespējams iepazīt Jēzu pirmajā klasē! Jēzu iepazīstam ikdienas dzīves norisēs. Nav iespējams iepazīt Jēzu, dzīvojot laisku, pierimtu dzīvesveidu, nedz arī studējot bibliotēkā. Iepazīt Jēzu!”

Pāvests apgalvoja, ka Jēzu, protams, var iepazīt katehismā, jo katehisms par Jēzu mums māca daudzas lietas. Svētais tēvs rosināja iedziļināties katehismā, lai pazītu Dieva Dēlu, kas ir nācis mūs atpestīt, lai saprastu visu pestīšanas vēstures un Tēva mīlestības skaistumu. Francisks lika pajautāt, cik daudzi no mums ir lasījuši Katoliskās Baznīcas katehismu kopš tā publicēšanas pirms 20 gadiem.

Informācijas avots <http://lv.radiovaticana.va/>

Kāpēc Baznīca ir katoliska?

Kāds es esmu Baznīcā? Vai pieņemu dāvanas, ko tā man dod, un vai ņemu dalību draudzes dzīvē? Kā es eju uz dievnamu – vai kā uz sporta stadionu, futbola maču vai kino? Vai es izstaroju citiem mieru un prieku, ko sniedz satikšanās ar Kungu? Vai dzīvoju harmonijā un spēju pieņemt citus cilvēkus? – tie ir jautājumi, uz kuriem pāvests aicināja ticīgos atbildēt trešdienas vispārējās audiences laikā. 9. oktobra katehēzes mācībā Francisks runāja par Baznīcas katoliskumu. Katru reizi, kad apliecinām savu ticību, mēs sakām: „Es ticu vienai, svētai, katoliskai un apustuliskai Baznīcai”. Ko nozīmē jēdziens „katoliska Baznīca”? To skaidrojot, Svētais tēvs pievērsās trīs punktiem.

Vārds „katolisks” nozīmē „universāls”, „saskaņā ar visu kopumu” vai „saskaņā ar veselumu”, kur nekas netrūkst. Baznīca ir katoliska, jo, pirmkārt, tā ir telpa, kurā tiek pasludināta ticība visā tās integritātē, kur visiem tiek dāvāta Kristus atnestā pestīšana. Baznīcā mēs satiekamies ar žēlsirdīgo Dievu. Pateicoties Kristus klātbūtni tajā, mēs tiekam pārveidoti. Baznīcā katrs no mums atrod visu, kas ir vajadzīgs, lai ticētu, dzīvotu kristīgi un kļūtu svēti. Francisks norādīja, ka Baznīcas dzīve līdzinās ģimenes dzīvei. Ģimenē cilvēks saņem visu, kas tam nepieciešams, lai augtu, nobriestu un dzīvotu. Viņš nevar attīstīties vienatnē. Baznīcā mēs dzirdam Dieva vārdu, satiekamies ar Kungu sakramentos, iemācāmies dzīvot vienotībā ar citiem un mīlestībā, kuras avots ir Dievs. Šajā sakarā pāvests aicināja katru ticīgo uzdot sev jautājumu, kāds viņš ir kā Baznīcas loceklis – vai ir aktīvs, vai varbūt noslēdzies savās problēmās un norobežojies no citiem. Baznīca ir katoliska, jo tā ir visu mājas. Visi kristieši ir Baznīcas bērni – viņš piebilda.

Otrkārt, Baznīca ir katoliska, jo tā ir universāla, izkaisīta pa visām pasaules malām, un tā sludina Evaņģēliju katram vīrietim un katrai sievietei. Baznīca nav kāda elitāra grupa. Tā ir sūtīta iet pie visiem cilvēkiem. Viena vienīgā Baznīca ir klātesoša katrā vismazākajā un visattālākajā draudzē. Treškārt, Baznīca ir katoliska, jo tā ir „harmonijas nams”, kur pastāv vienotība dažādībā. Tā ir kā liels orķestris, kur katrs spēlē savu instrumentu savā tonī, bet kur sanāk skaista simfonija. Baznīcas harmonijas avots ir Svētais Gars – atgādināja pāvests.

Vatikāna Radio mājas lapa

Pāvests Francisks mudina vecākus pavadīt laiku ar bērniem un spēlēt ar viņiem

„Sabiedrība, kas pamet bērnus un atgrūž vecos ļaudis, apcērt sev saknes un aptumšo savu nākotni”, sacīja pāvests, piektdien uzrunājot Pontifikālās Ģimenes padomes rīkotās tikšanās dalībniekus. Viņš uzsvēra, ka „labā vēsts” par ģimeni ir ļoti svarīga evaņģelizācijas sastāvdaļa. Kristieši ir aicināti ar savu dzīvi sludināt šo vēsti visiem cilvēkiem. Patiesi kristīgas ģimenes pazīmes ir uzticība, pacietība,

atvērtība dzīvībai, cieņa pret vecajiem ļaudīm. Taču **kur slēpjas šādas ģimenes galvenā atslēga? Visa atslēga ir Jēzus klātbūtne ģimenē** – atgādināja Francisks. Svētais tēvs mudināja vecākus arī prast „zaudēt” laiku savu bērnu dēļ, tas ir, pavadīt laiku kopā ar viņiem, spēlēties ar saviem bērniem. Tas ir ārkārtīgi svarīgi.

Pāvests pievērsās trīs punktiem. Pirmkārt, **ģimene ir personu sabiedrība – viņš atgādināja. Tā ir vieta, kur cilvēks iemācās mīlēt.** Ģimene ir visas pasaules un vēstures dzinējspēks. Tieši ģimenē veidojas personība. Tā ir vieta, kur mēs saņemam vārdu un mīlestību, kur iemācāmies veidot dialogu un komunikāciju. Ģimenē cilvēks apzinās savu cieņu un, sevišķi, ja viņam tiek sniegta kristīga audzināšana, viņš iemācās saskatīt katras personas cieņu, tai skaitā, slima, vāja un atstumta cilvēka cieņu.

Otrkārt, **ģimene balstās laulībā.** Šajā kontekstā Francisks atgādināja, ka dažādi upuri un **krīzes momenti, ko laulātie piedzīvo, pateicoties Laulības sakramentam, kļūst par pilnveidošanās labajā, patiesajā un skaistajā iespēju.** Laulātie atdod sevi viens otram pilnībā, bez aprēķina vai rezervēm. Viņi dalās visā un paļaujas uz Dievišķo Providenci. Protams, laulībā ir grūtības – atzina Svētais tēvs. Laulātie saskaras ar atšķirīgiem viedokļiem, var iezagties greizsirdība, notiek strīdi. Taču jaunlaulātos jāmudina nekad nenoslēgt dienu neizlīgušiem mieru – viņš pieminēja. Trešajā punktā pāvests pievērsās diviem svarīgiem ģimenes dzīves posmiem – bērņībai un vecumam. Bērni un sirmgalvjī ir vistraslākās būtnes un tieši viņi visbiežāk tiek aizmirsti. Katru reizi, kad kāds bērns tiek pamests vai kāds sirmgalvis atstumts, tiek pastrādāta ne tikai liela netaisnība, bet sabiedrība nolemj sevi bojāejai. Turpretī, rūpēties par bērniem un sirmgalvjiem nozīmē veidot civilizētu sabiedrību.

No pāvesta uzrunas 2013. gada 25. oktobrī. Iniciatīvas moto: „Ģimene, izdzīvo ticības-prieku!”.

Tekstu izmantošanas gadījumā atsauce uz Vatikāna Radio obligāta

Informācijas-avots <http://lv.radiovaticana>.

Ko nozīmē kristīgā cerība?

„Cerība nav optimisms, bet dedzīga ilgošanās pēc Dieva Dēla atklāsmes,” teica pāvests Francisks otrdienas rītā, svinot Svēto Misi. Viņš rosināja kristiešus izvairīties no klerikālismiem un ērtas attieksmes, jo **kristīgā cerība ir dinamiska un dāvā dzīvību.** Ko kristietim nozīmē cerība? Vadoties pēc apustuļa Pāvila vārdiem šīsdienas Svēto Rakstu pirmajā lasījumā, pāvests izcēla vienīgo dimensiju, kas piemīt kristīgajai cerībai.

Viņš uzsvēra, ka tas nav optimisms, bet gan „dedzīga ilgošanās” pēc Dieva Dēla atklāsmes. Francisks atgādināja, ka radība ir pakļauta iznīcībai un kristietis dzīvo spriedzē starp cerību un verdzību. Svētais Pāvils ir teicis, ka cerība nepieviļ, ka tā

ir droša. Tomēr pāvests atzina, ka cerību izprast nav viegli. Dažreiz domājam, ka būt cerības cilvēkiem, nozīmē būt optimistiem. Taču tā nav:

„Cerība nav optimisms, tā nav spēja uzlūkot lietas ar prieku un iet uz priekšu. Nē, tas ir optimisms, tā nav cerība. Cerība nav arī pozitīva attieksme pret lietām. Tie gaišie, pozitīvie cilvēki... Tas ir labi, vai ne? Taču tā nav cerība. Nav viegli saprast, kas ir cerība. Ir teikts, ka tā ir vispazemīgākā no visiem tikumiem, jo dzīvē ir apslēpta. Ticību var redzēt, just, apzināties, ko tā nozīmē. Tuvākmīlestība atspoguļojas darbos, un zinām, kas tā ir. Bet, kas ir cerība? Kas ir šī cerības attieksme? Lai tai kaut nedaudz tuvotos, varam vispirms teikt, ka cerība ir risks, ka tā ir riskants tikums. Tā ir, kā saka svētais Pāvils, „**dedzīga ilgošanās pēc Dieva Dēla atklāsmes. Tā nav ilūzija**”.

Pāvests piebilda, ka dzīvot ar cerību, nozīmē nemitīgi ilgoties pēc šīs atklāsmes, pēc šī prieka, kas mūsu muti piepildīs ar smaidiem. **Cerība ir kas vairāk par optimismu.** Francisks atgādināja, ka pirmie kristieši cerību apzīmēja tieši kā „kaut kas vairāk” – drošs „kaut kas vairāk” aizkapa dzīves krastā. „Un mūsu dzīve,” teica pāvests, ”ir gājums pretim šim „kaut kam vairāk”. Savu skaidrojumu Svētais tēvs turpināja ar jautājumu:

„Man prātā nāk jautājums: kur katrs no mums šodien esam noenkurojušies? Esam noenkurojušies tieši tur, tā tālā okeāna krastā, vai arī pie mākslīgas salas, ko paši esam radījuši ar mūsu regulām, mūsu uzvedību, mūsu dienas plāniem, mūsu klerikālismiem, mūsu ekleziālajām un neekleziālajām attieksmēm? Vai esam pie tā noenkurojušies? Viss ir ērts, viss drošs, vai ne? Tā nav cerība! Kur tad ir noenkurojusies mana sirds – vai pie šīs mākslīgās salas, ar patiešām nesaprotamu attieksmi...?”

Svētais Pāvils norāda arī uz citu cerības tēlu – uz dzemdību tēlu. Pāvests teica, ka mēs gaidām, gluži tāpat, kā tuvinieki gaida mazuļa piedzimšanu. Arī cerībai ir tāda pati dinamika – „dot dzīvību” dinamika. Taču tajā nevar saskatīt Svēto Garu, lai arī Gars darbojas. Tas darbojas mūsos gluži tāpat kā mazs sinepju graudiņš. Taču tas ir pilns ar dzīvību, ar spēku, kas tam palīdz izaugt par lielu koku.

Gars darbojas kā raugs – to neredz, taču tas ir. Pāvests turpināja:

„Viena lieta ir dzīvot cerībā, jo cerībā esam izglābti, un otra lieta ir dzīvot kā labiem kristiešiem, ne vairāk, ne mazāk. Dzīvot, gaidot atklāsmi un dzīvot labi, saskaņā ar baušļiem. Būt noenkurotiem tajā krastā, vai arī piestāties pie mākslīgas salas. Domāju par Mariju, jaunu meiteni. Pēc tam, kad viņa izdzirdēja, ka ir mamma, mainījās viņas attieksme un viņa gāja un dziedāja slavas dziesmu. Kad sieviete paliek stāvoklī, viņa ir sieviete, taču ne tikai sieviete vien – viņa kļūst mamma. Un kaut kas no tā piemīt cerībai. Mainās attieksme: esam mēs, bet neesam mēs; esam mēs, meklējot tur, tālāk. Esam noenkurojušies tur, tālāk”.

Savu homīliju pāvests noslēdza, vēršoties pie meksikāņu priesteru grupas, kas piedalījās Svētajā Misē sakarā ar viņu iesvētīšanas 25 gadu jubileju. Francisks viņus aicināja lūgt Dievmāti, Cerības Māti, lai viņu gadi būtu cerības gadi, lai tie būtu gadi, kuros viņi dzīvo kā cerības priesteri, dāvājot cerību citiem.

I.Šteinerte/VR
Vatikāna Radio mājas lapa

Ziņkārības gars mūs attālina no gudrības Gara

„Ziņkārības gars rada apjukumu un attālina mūs no gudrības Gara, kas, savukārt, dod mieru,” apgalvoja pāvests ceturtdienas rīta Svētajā Misē, ko svinēja Svētās Martas nama kapelā Vatikānā. Svētā tēva homīlija sākās ar komentāru par pirmo lasījumu, kas ņemts no Gudrības grāmatas. Tajā aprakstīts dvēseles stāvoklis, kāds piemīt garīgiem vīrietim un sievietei. Francisks teica, ka tie ir patiesi kristieši, kas dzīvo ar Svētā Gara gudrību. Šī gudrība viņus ved uz priekšu ar šo „inteligento, svēto, vienīgo, daudzveidīgo un maigo garu”. Pāvests turpināja skaidrot: „Tas nozīmē iešanu dzīvē kopā ar šo Garu: Dieva Garu, kas palīdz spriest, pieņemt lēmumus saskaņā ar Dieva sirdi. Un šis Gars dod mums mieru, vienmēr! Tas ir miera Gars, mīlestības Gars, brālības Gars. Un svētums slēpjas tieši tajā. Tas ir tas, ko Dievs prasa Ābramam – „Staigā manā klātbūtnē un esi nevainojams”. Tas ir miers. Staigāt Dieva Gara un šīs gudrības vadībā. Un par to vīrieti un to sievieti, kas tā staigā, var teikt, ka viņi ir gudri. Gudrs vīrietis un gudra sieviete, jo viņi staigā Dieva pacietības vadītī”.

„Taču Evaņģēlijā,” pasvītvoja pāvests, „atrodamies pretim citam garam, kas ir pretējs šai Dieva gudrībai. Tas ir ziņkārības gars:

„Un kad mēs vēlamies piesavināties Dieva plānus, nākotnes plānus, lietas; kad vēlamies visu zināt, visu pārņemt savās rokās... Farizeji jautāja Jēzum: „Kad atnāks Dieva valstība?” Viņi bija ziņkārīgi! Viņi vēlējās zināt datumu, dienu... Ziņkārības gars mūs attālina no gudrības Gara, jo tam interesē tikai detaļas, jaunumi, sīkas ikdienas ziņas. Ko viņš darīs? Tas ir šis „ko darīs” gars. Ziņkārības gars nav labs gars. Tas ir atsvešinātības gars, attālināšanās no Dieva gars, pļāpīguma gars. Un Jēzus arī nāk teikt mums interesantu lietu: šis ziņkārības gars, kas ir pasaulīgs, rada mūsos apjukumu”.

Pāvests piebilda, ka ziņkārība liek arī uzklaut tenkas par to, ka tur un tur ir redzēts Jēzus, vai Dievmāte. Tas liek izplatīt ziņas, ka, lūk, kāda gaišreģe no Dievmātes saņem vēstījumus. Pāvests uzsvēra, ka Dievmāte ir Māte, kas mūs visus mīl. Taču viņa nav pasta darbiniece, kas ik dienas nodarbojas ar vēstuļu izsūtīšanu. Francisks apgalvoja, ka šādas ziņas attālina no Evaņģēlija, attālina no Svētā Gara, attālina no miera un gudrības, no Dieva godības, no Dieva skaistuma. Jo Jēzus saka, ka Dieva valstība nenāk no šīs pasaules, lai piesaistītu uzmanību. Tā nāk no gudrības. „Dieva valstība ir mūsu vidū,” saka Jēzus. Un tā ir Svētā Gara darbība, kas piešķir mums gudrību, kas piešķir mieru.

„Svētā Terēzīte – svētā Terēze no Bērna Jēzus, teica, ka viņai vienmēr bija jāapstājas ziņkārības gara priekšā. Kad viņa runāja ar citu klostermāsu un šī māsa stāstīja kādu stāstu, kaut ko par ģimeni, par cilvēkiem, tad viņa dažreiz pārgāja pie citam temata, un Terēzītē radās vēlēšanās uzzināt šī stāsta beigas. Taču viņa juta, ka tas nav no Dieva Gara, jo tas gars bija apmulsuma, ziņkārības gars. Dieva valstība ir mūsu vidū: nemeklēt dīvainas lietas, nemeklēt jaunumus ar šo pasaulīgo ziņkārību. Ļausim, lai Svētais Gars mūs ved uz priekšu, ar to gudrību, kas ir kā maiga vēja pūsma. Tas ir Dieva valstības Gars, par kuru runā Jēzus. Lai notiek!”

I.Šteinerte/VR

Informācijas-avots <http://lv.radiovaticana>,
Vatikāna Radio mājas lapa.

Kristība ir kristieša identifikācijas karte

Vai es zinu, kurā datumā saņemšu Kristības sakramentu? Vai apzinos, ka Kristība nav pagātnes notikums, bet cieši saistās ar manu dzīvi šodien? Vai apzinos, ka Kungs nekad nepagurst man dāvāt piedošanu? – tie ir jautājumi, uz kuriem Francisks aicināja ticīgos meklēt atbildes trešdienas vispārējās audiences laikā. 13. novembra katehēzes mācībā pāvests aplūkoja Credo fragmentu: „Es atzīstu vienu Kristību grēku piedošanai”. Viņš uzsvēra, ka vienīgā izeja no grēka, ir tā neslēpšana un atzīšana.

Tikai saņemot piedošanu un piedodot, mūsu sirds var iemantot patiesu mieru un prieku.

Kristība ir vienīgās durvis, kas ieved mūs ticībā un kristīgajā dzīvē – atgādināja Svētais tēvs. Baznīcas misija ir evaņģelizēt un caur Kristības sakramentu atlaist grēkus. To, cik Kristība ir svarīga, pirmkārt, izsaka jēdziens „es atzīstu” jeb „es apliecinu”. Sakot šos vārdus, mēs apliecinām savu patieso identitāti. Mēs apstiprinām, ka esam Dieva bērni. Kristība savā ziņā ir kristieša identifikācijas karte, viņa dzimšanas apliecība – skaidroja pāvests. Vienlaikus Kristība ir saistīta ar mūsu ticību grēku piedošanai. Izlīgšanas jeb Grēksūdzes sakraments ir kā tāda „otrā kristība”, kas cieši saistās ar Kristības sakramentu. Grēksūdze nav nonākšana moku istabā. Tie ir svētki, kad svinam un atjaunojam savu Kristību. Mēs visi svinam savu dzimšanas dienu, bet vai visi atceramies, kad saņemām Kristību? Tos, kuri to neatceras, Svētais tēvs aicināja noskaidrot un paturēt prātā šo tik svarīgo dienu.

Otrkārt, Francisks pievērsās jēdzienam „viena Kristība”. Vārds „kristība” burtiskā tulkojumā nozīmē „iegremdēšana”. Runa ir par garīgo iegremdēšanos Kristus nāvē, lai mēs kopā ar Viņu celtos augšā kā jauna radība. Kristības sakramentu sauc arī par „atdzimšanu” un „apgaismošanu”. To sauc par „atdzimšanu”, jo caur to cilvēks atdzimst no ūdens un Svētā Gara, bez kā neviens nevar ieiet Dieva valstībā (sal. Jņ 3, 5). To sauc arī par „apgaismošanu”, jo tiem,

kas saņem katehētisko mācību, gars tiek apgaismots. Kristībā saņēmis Vārdu, cilvēks saņem patieso gaismu, „kas apgaismo ikvienu cilvēku” (Jņ 1, 9). Šīs dāvanas spēkā kristītais pats ir aicināts kļūt par ticības gaismu saviem brāļiem, sevišķi tiem, kuri atrodas tumsā un pie savas dzīves apvārsņa nesaskata gaismu. Ne velti Kristību ceremonijas laikā vecākiem tiek pasniegta iedegta svece, kas simbolizē Kristus gaismu.

Treškārt, pāvests pievērsās vārdiem „grēku piedošanai”. Saņemot Kristības sakramentu, mēs tiekam atbrīvoti no visiem grēkiem – no pirmgrēka un visiem personiskajiem grēkiem, kā arī no visa soda, kas pienākas par grēkiem. Kristība paver mums durvis jaunai dzīvei. Runa ir par ļoti spēcīgu Dieva žēlsirdības intervenci mūsu dzīvē. Dievs nāk mums pretī, lai mūs glābtu. Tomēr ar šo intervenci mūsu cilvēciskajai dabai netiek atņemts tās vājums – skaidroja Francisks. Mēs visi esam vāji un visi esam grēcinieki. Bez tam, netiek atņemta arī mūsu atbildība. Katru reizi, kad kļūdāmies, mums ir iespēja lūgt piedošanu, un tas ir skaisti. Es nevaru saņemt Kristību divas, trīs vai četras reizes, bet varu pieiet pie Grēksūdzes, lai atjaunotu Kristības žēlastību. Kungs Jēzus ir ļoti labs. Viņš nekad nepagurst man piedot. Pāvests atgādināja, ka Kristība atver mums Baznīcas durvis. Kad grēka dēļ tās pieveras, tad Izlīgšanas sakraments tās atkal atver. Tādā veidā mēs tiekam apgaismoti, saņemam no Kunga spēku un atkal varam priecīgi iet uz priekšu. Dzīve ir dota, lai to dzīvotu Kunga Jēzus Kristus priekā – piebilda pāvests.

J. Evertovskis / VR

Informācijas-avots <http://lv.radiovaticana>.

Vatikāna Radio mājas lapa

Dzīve svēto sadraudzībā palīdz pārvarēt nedrošību, apjukumu un šaubas

Ja būsīm patiesi vienoti ar Dievu, kurš ir mīlestības avots, tad būsīm vienoti arī ar līdzcilvēkiem. 30. oktobra katehēzes mācībā pāvests runāja par kādu ļoti skaistu ar mūsu ticību saistītu realitāti, proti, „svēto sadraudzību”. Tā attiecas gan uz visu kristiešu savstarpējo saikni šeit virs zemes, gan arī uz mūsu saikni ar tiem, kuri jau ir pārkāpuši mūžības sliekšni. „Mūsu ticībai ir vajadzīgs citu personu atbalsts”, uzsvēra Francisks. Šajā sakarā viņš atgādināja, ka kristietim jābūt priecīgam, jo viņam ir daudz draugu – brāļu un māsu, kas soļo kopā ar viņu, lūdzas par viņu, atbalsta un palīdz.

Runājot par svēto sadraudzību, pāvests atzina, ka tā ir viena no ticības patiesībām, kas sniedz mums lielu mierinājumu, jo atgādina, ka neesam vieni. Starp tiem, kuri pieder Kristum, pastāv cieša vienotības saikne. Tā ir vienotība, kuras avots ir ticība. Francisks paskaidroja, ka jēdziens

„svētie” attiecas uz tiem, kuri tic uz Kungu Jēzu un, pateicoties kristībai, ir vienoti ar Viņu Baznīcā. Tāpēc pirmos kristiešus sauca par „svētajiem”.

Šī jautājuma ietvarā pāvests norādīja uz cilvēka saiknes ar Dievu būtisko nozīmi. Ja mēs būsīm iesakņojušies Dievā, tad kļūsim viena sirds un viena dvēsele arī savā starpā, jo Dieva mīlestība sadedzina mūsu egoismu, aizspriedumus un šķelšanās. No otras puses, savstarpējā vienotība palīdz mums būt ciešāk vienoti ar Dievu, kurš ir mūsu visu Tēvs. Ja esam vienoti, tad mūsu ticība kļūst stiprāka. „Cik skaisti ir citam citu atbalstīt brīnišķīgajā ticības piedzīvojumā!” – teica Svētais tēvs. „Es to saku, jo tendence noslēgties sevī ir skārusi arī reliģisko sfēru. Bieži vien mums ir grūti lūgt citiem kristiešiem garīgo palīdzību. Kurš gan no mums nav izjutis nedrošību, apjukumu un pat šaubas ticības ceļā? Visi, visi to esam piedzīvojuši! Arī es to esmu pieredzējis. Visi. Tāds ir mūsu ticības ceļš. Tāda ir dzīve. Par to nevajadzētu brīnīties, jo esam trausli un ierobežoti cilvēki. Visi esam trausli. Mums visiem ir trūkumi. Neizbīstieties! Tie ir mums visiem”. Pāvests uzsvēra, ka tādēļ, īpaši šajos smagajos brīžos, mums ir jāuzticas Dievam, jālūdz Viņa palīdzība. Vienlaikus ir svarīgi, lai mums pietiktu drosmes un pazemības atvērties un lūgt palīdzību arī citiem. Svarīgi, lai mēs spētu pateikt: „Man ir tāda un tāda problēma. Pasniedz man savu roku!”

Turpinot Francisks norādīja, ka svēto sadraudzība attiecas ne tikai uz kristiešiem, kuri dzīvo šajā pasaulē, bet arī uz viņu saikni ar tiem, kuri jau ir mūžībā. Svēto sadraudzība pārsniedz nāves robežas un pastāv mūžam. Mūsu savstarpējā vienotība turpinās mūžīgajā dzīvē. Tā ir garīga vienotība, kuras avots ir kristība. Minētā sadraudzība pastāv starp tiem, kas svētceļo virs zemes, mirušajiem, kas tiek šķīstīti, un svētlaimīgajiem debesīs. Visi kopā viņi veido vienu lielu ģimeni – vienu vienīgu Baznīcu. Šī komūnija starp zemi un debesīm īpaši īstenojas aizbildniecības lūgšanā. Noslēgumā Svētais tēvs aicināja virzīties uz priekšu ar prieku pa ticības ceļu, jo šim ceļam ir galamērķis – Debesu valstība, un uz to mēs ejam cits citu atbalstīdami.

J. Evertovskis, S. Krivteža / VR
Informācijas avots <http://lv.radiovaticana>.
Vatikāna Radio mājas lapa

Lai Kungs pasargā mūs no gara, kas grib iztirgot ne tikai vērtības, bet arī ticību!

18. novembrī, Latvijas neatkarības svētkos, lieliski iederas pāvesta Franciska pārdomas šī rīta Svētās Mises homīlijā. „Lai Kungs pasargā mūs no „pasaulīgā gara, kas tirgojas ar visu”, teica pāvests, „kas grib iztirgot ne tikai vērtības, bet arī ticību”. „Dieva tauta,” teica pāvests, „pasaulīguma piedāvājuma priekšā tiecas

attālināties no Kunga”. Vadoties pēc šodienas 1. Svēto Rakstu lasījuma, kas ņemts no Makabiešu grāmatas, pāvests pakavējās pie pasaulīguma „perversās saknes”, kā viņš izteicās. Svētais tēvs pasvītvoja, ka šai grāmatā attēlotie tautas vadoņi vairs nevēlas, lai Izraēļa tauta būtu izolēta no citām nācijām, tāpēc viņi atstāj novārtā savas tradīcijas un iet vest sarunas ar ķēniņu. Viņi iet „kaulēties” un par šo savu soli ļoti priecājas. Pāvests atzīmēja, ka šie tautas vadoņi uzskata sevi par progresīviem. Viņi domā, ka iet uz priekšu saskaņā ar kādu no malas piespēlētu izvēli, ir labāk nekā saglabāt uzticību. Tā, šī tauta kopā ar saviem vadoņiem tirgojas ar ķēniņu par savu uzticību vienmēr uzticīgajam Dievam. Pāvests norādīja, ka tā ir apostāze, tā ir nodevība. Viņi tirgojas ne tikai ar dažām vērtībām, bet ar visbūtiskāko savā esamībā – ar uzticību Kungam.

Pāvests norādīja:

„Un tā ir pretruna: netirgojamies ar vērtībām, bet tirgojamies ar uzticību. Un tas ir tieši šīs pasaules prinča – dēmona auglis. Viņš mūs rauj uz priekšu ar pasaulīguma garu. Un tad notiek sekas. Izraēļa tauta pieņēma pagānu ieradumus, tad vēl viens solis uz priekšu: ķēniņš noteica, lai visā viņa valstībā visi veidotu vienu tautu un katrs atteiktos no savām tradīcijām. Tā nav skaistā visu tautu vienotības globalizācija, kur katra tauta glabā savas tradīcijas, taču ir vienotas, bet hegemoniskās vienotības globalizācija, kur valda vienveidīga doma. Un šī vienveidīgā doma ir pasaulīguma auglis”.

Pāvests aicināja pajautāt:

„Bet, Tēvs, vai tas nenotiek arī šodien? Jā. Jo arī šodien pastāv pasaulīguma gars, arī šodien pakļaujamies šai vēlmei būt progresistiem saskaņā ar vienveidīgo domu. Ja pie kāda tika atrasta Derības grāmata un ja kāds paklausīja Likumam, ķēniņa spriedums to notiesāja uz nāvi: un to šais mēnešos esam lasījuši avīzēs. Šie ļaudis tirgojās ar savu uzticību Kungam; šie ļaudis, pasaules gara vadīti, tirgojās ar savu identitāti, tirgojās ar piederību savai tautai, tautai, kuru Dievs tik ļoti mīl, kuru Dievs vēlas uzskatīt par savējo.”

Homīlijas noslēgumā viņš pievērsās apcerei, kas vīš cerību:

„Bet mūs mierina tas, ka pretim šim neuzticības ceļam, ko iet pasaules gars, šīs pasaules princis, vienmēr paliek Kungs, kurš nevar noliegt pats sevi. Paliek Uzticīgais! Viņš mūs vienmēr gaida, Viņš mūs ļoti mīl un Viņš piedod mums, kad mēs, nožēlojuši grēkus par kādu soli, par kādu nelielu soli, kas sperts saskaņā ar šo pasaulīguma garu, ejam pie Viņa, pie savas neuzticīgās tautas priekšā uzticīgā Dieva. Ar Baznīcas bērnu garu lūgsim Kungu, lai Viņš ar savu labestību, ar savu uzticību izglābj mūs no šī pasaulīgā gara, kas tirgojas par visu; lai Kungs mūs pasargā, un liek mums iet uz priekšu, kā Viņš ir licis iet uz priekšu savai tautai tuksnesī, vedot to aiz rokas, kā tēvs ved savu bērnu. Iesim droši Kungam pie rokas!”

I. Šteinerte/VR

Informācijas-avots <http://lv.radiovaticana.va>

Vatikāna Radio mājas lapa

Pāvesta Franciska apustuliskā pamudinājuma "Evangelii Gaudium" sintēze

„Evaņģēlija prieks piepilda to cilvēku, kuri satiek Jēzu, sirdi un visu dzīvi”, ar šiem vārdiem iesākas pāvesta Franciska apustuliskais pamudinājums „Evangelii Gaudium” (Evaņģēlija prieks), kurā viņš pārdomā, kā sludināt Evaņģēliju mūsdienu pasaulē. Otrdien, 26. novembrī, notika dokumenta prezentācija. Tas ir 2012. gada oktobrī Vatikānā notikušās, jaunajai evaņģelizācijai veltītās, Bīskapu Sinodes auglis. „Es vēlos vērsties pie Kristum ticīgajiem”, raksta Francisks, „lai aicinātu viņus sākt jaunu evaņģelizācijas etapu, ko iezīmētu šis prieks, un gribu norādīt, pa kādiem ceļiem tuvāko gadu laikā Baznīcai būtu jāiet” (1). Tātad, runa ir par visiem kristiešiem adresētu spēcīgu pamudinājumu ar atjaunotu dedzību un dinamismu atklāt saviem līdzcilvēkiem Jēzus mīlestību, sargājoties no lielā mūsdienu riska, proti, padošanās skumjām, kuru cēlonis ir individuālisms (sal. 2).

Dokumentā, kas sastāv no piecām nodaļām, pāvests aicina „no jauna atklāt sākotnējo Evaņģēlija svaigumu”, meklējot „jaunus ceļus” un „radošas metodes”, un neieslēgt Jēzu savās „garlaicīgajās shēmās” (11). Vajadzīga atgriešanās, kas nepieļauj, ka viss paliek pa vecam, un ir nepieciešama ekleziālo „struktūru reforma”, lai padarītu tās misionārākas. Francisks atzīst, ka, veicot atjaunotnes procesu, nevajag baidīties pārskatīt arī dažas Baznīcas ieražas, kas nav „tiešā veidā saistītas ar Evaņģēlija-būtību”(sal.27-43).

Evaņģelizācijā galvenais ir Kristus, kurš šodien aicina katru no mums piedalīties Viņa pestīšanas darbā. Tāpēc pāvests aicina centrālo vietu ierādīt Kristum. Apustuliskā pamudinājuma pirmā nodaļa ir veltīta Baznīcas reformai, kas tiek skatīta misiju gaismā. Baznīca tiek aicināta iziet no sevis, doties pretī cilvēkiem, koncentrējoties uz būtisko. Otrajā nodaļā pāvests runā par mūsdienu pasaules izaicinājumiem un lietām, kas aizēno jauno evaņģelizāciju. Trešajā nodaļā tiek uzsvērts, ka evaņģelizācija ir visas Dieva tautas uzdevums. Šeit Francisks runā par tās attīstību un etapiem. Ceturtā nodaļa ir veltīta evaņģelizācijas sociālajai dimensijai. Piektajā nodaļā pāvests pievēršas jaunās evaņģelizācijas garam. Prezentējot dokumentu, Pontifikālās Jaunās evaņģelizācijas padomes vadītājs, arhib. Rino Fisikella, norādīja, ka visu šo tematu „eņģes” ir Dieva žēlsirdīgā mīlestība. Dievs dodas pretī katram cilvēkam. Ja satiekam Jēzu Kristu un šajā priecīgajā pieredzē dalāmies ar citiem, tad mūsu dzīve iegūst jēgu un piepildījumu.

Lai liecinātu par to, ka Dieva sirds ir plaša un atvērta, svarīgi, lai „visur būtu atvērtas baznīcu durvis”, lai tādā veidā tie, kuri meklē, nesastaptos ar atraidījumu un nepiedzīvotu aukstumu, kā cēlonis ir aizslēgtās durvis. „Pat sakramentu durvis nevajadzētu vērt ciet vienalga kāda iemesla dēļ”, raksta pāvests. Viņš paskaidro, ka, piemēram, Euharistija „nav atalgojums, kas pienākas pilnīgajiem, bet ir dziedniecības līdzeklis un barība, kas tiek nesavtīgi dāvāta vājajiem”.

Francisks piebilst, ka šai pārlicēbai ir arī pastorālas konsekvences, ko gudri un drosmīgi jāņem vērā (47). Kā jau iepriekš bija izteicies, arī šajā dokumentā pāvests atzīst, ka viņš labāk grib redzēt tādu Baznīcu, kas „piedzīvo negadījumu, tiek ievainota un aptraipās, lai tikai izietu ielās, nekā slimu Baznīcu, kas tāda kļuvusi, noslēdzoties sevī, meklējot komfortu un veidojot ap sevi

drošības barjeras. Es negribu tādu Baznīcu, kurai rūpētu tikai tas, kā būt par visa centru, un kas beigās noslēdzas...”, viņš raksta. "Ja mums patiesi par kaut ko jāraizējas, tad tas lai ir par to, ka tik daudzi mūsu brāļi dzīvo, nepazīdami draudzību ar Jēzu Kristu" (49).

Dokumentā pāvests norāda uz riskiem kuriem ir pakļauti cilvēki, kas nodarbojas ar pastorālo darbu. Viņi ir pakļauti individuālismam, identitātes krīzei un dedzības zaudēšanai. „Vislielākais drauds ir Baznīcas ikdienas dzīves skumjais pragmatisms, kur liekas, ka viss ir normāli, bet īstenībā vājinās ticība” (sal. 78-83). Šajā kontekstā Francisks mudina nepadoties „sterilajam pesimismam”, bet būt par cerības zīmēm, veicot „maiguma revolūciju” (sal. 84-88). Viņš brīdina, ka bieži vien tā vietā, lai meklētu Dieva godu, meklējam cilvēciskās uzslavas (sal. 93). Turklāt, daži „jūtas pārāki par citiem”, jo viņi ir „nesatricināmi uzticīgi noteiktam katoliskam stilam, kas bija modē pagātnē”. Šie cilvēki „tā vietā, lai evaņģelizētu, analizē un šķiro citus”. Bez tam, daži „pārlietu rūpējas par liturģiju, doktrīnas spožumu vai Baznīcas prestižu”, bet īsti nerūpējas, lai Evaņģēlijs patiesi aizsniegtu cilvēku sirdis (95). Pāvests to sauc par „briesmīgu samaitātību”, kas tiek piekopta „labā aizsegā”. „Lai Dievs sargā mūs no pasaulīgas Baznīcas, kas slēpjas aiz garīgiem un pastorāliem karogiem!” (97), viņš novēl.

Apustuliskajā pamudinājumā pāvests aicina kristiešus neļauties skaudībai un nenovīdībai, un izbeigt kašķēšanos. Viņš norāda uz dažviet sastopamo „pārlietu lielo klerikālismu” un pieprasa, lai lielāka atbildība tiktu uzticēta lajiem, sevišķi, jauniešiem (sal. 98-106). Runājot par aicinājumu trūkumu, Svētais tēvs atgādina, ka „nevar piepildīt seminārus ar vienalga kādām motivācijām” (107). Skarot inkulturācijas tematu, pāvests atzīst, ka „kristietība nav vienīgais kultūras modelis” (116). Teologus aicina neapmierināties ar „biroja teoloģiju”, bet vienmēr atcerēties, ka Baznīca ir misionāra (133). Garīgajiem ganiem Svētais tēvs atgādina, ka viņu homīlijām „jābūt īsām, nevis kā konferencēm vai lekcijām” (138). Viņiem jāpasaka vārdus, kas aizdedzinātu cilvēku sirdis, un īpaši jāizvairās no moralizēšanas (sal. 142) un negatīvisma (sal. 159). Tāpēc ir svarīgi, lai homīlijas tiktu labi sagatavotas.

Skarot mūsdienu izaicinājumus, pāvests nosoda pašreizējo ekonomisko sistēmu, atzīstot, ka „tā ir netaisnīga pašā tās saknē” (59). „Tā ir ekonomika, kas nogalina”, viņš raksta, „jo dominē stiprāko likums”. Francisks vēršas arī pret „tirgus dievišķošanu”, „finanšu spekulācijām”, korupciju, „egoistisko izvairīšanos no nodokļu maksāšanas”, reliģiskās brīvības apspiešanu un kristiešu vajāšanām (sal. 56-61).

Dokumentā tiek atgādināts, ka pastāv cieša saikne starp evaņģelizāciju un cilvēcisko izaugsmi (sal. 178). Baznīcas ganiem ir tiesības izteikt savu viedokli par visu, kas notiek sabiedrībā (sal. 182). Tur, kur notiek cīņa par taisnību, Baznīca nedrīkst stāvēt malā – norāda Francisks. Īpaši tai jāiestājas nabagu labā. Nabagi var daudz ko mums iemācīt (sal. 198). „Kamēr netiks radikāli atrisinātas trūkumcietēju problēmas, tikmēr pasaules problēmas nebūs atrisinātas” (198), uzsver pāvests. Šajā kontekstā viņš aicina rūpēties par bezpajumtniekiem, atkarībās nonākušajiem cilvēkiem, bēgļiem, iezemiešiem, vecajiem ļaudīm, modernās verdzības upuriem, bērniem mātes miesās (sal. 210-216).

Dokumentā pāvests skar arī miera tematu, un tā īstenošanai piedāvā vairākus svarīgus principus (sal. 218-234). Francisks runā par ekumenismu un starpreliģiju dialogu (sal. 238-257). Visus kristiešus aicina nebaidīties atvērties Svētā Gara darbībai, kurš dod drosmi sludināt Evaņģēliju katrā vietā un laikā (sal. 259). Kristietis ir aicināts dot pasaulei norēķinu par to cerību, kas ir viņā. Taču viņam tas ir jādara nevis komandējot un „kratot ar pirkstu”, bet patiesi meklējot citu cilvēku labumu, palīdzot citiem dzīvot labāk (sal. 268-274). Ja nākas piedzīvot neveiksmes, kristietis ir aicināts nezaudēt drosmi. Viņam jāapzinās, ka augļi bieži vien ir neredzami. Galvenais ir nesavtīga sevis atdeve (sal. 279). Apustuliskais pamudinājums noslēdzas ar lūgšanu uz Vissvētāko Jaunavu Mariju, kura ir „Evaņģelizācijas Māte”. „Baznīcas evaņģelizācijas darbā atrodam mariānisku stilu”, raksta pāvests, „jo katrreiz, kad uzlūkojam Mariju, mēs gribam ticēt maiguma un mīlestības revolucionārajam spēkam” (288).

J.vertovskis/VR.

Informācijas-avots <http://lv.radiovaticana.va/news/>
Vatikāna Radio mājas lapa

Mēs varam kļūt šībrīža kungi, taču laika Kungs ir Jēzus Kristus

„Cilvēks var iedomāties, ka viņš ir šībrīža noteicējs, taču, tikai Kristus ir laika Kungs,” teica pāvests otrdienas rītā Svētajā Misē. Viņš norādīja uz lūgšanu, kas palīdz izprast katru dzīves brīdi, un uz Jēzū likto cerību, kas, savukārt, kalpo, lai pareizi uztvertu laiku beigas.

Tātad, divi padomi, lai saprastu tagadnes ritējumu un sagatavotos laiku beigām. Šie padomi ietverti tikai divos

vārdos „lūgšana” un „cerība”. Lūgšana, kopā ar nepieciešamo izšķirtspēju, palīdz atšifrēt atsevišķus dzīves brīžus un orientēties uz Dievu. Cerība ir bāka, kas apgaismo pēdējo pietauvošanās vietu – cilvēka dzīves pēdējo pieturu, un eshatoloģiskā ziņā – arī laika beigu pieturu. Pāvests savas pārdomas balstīja uz Evaņģēlija lasījumu, kurā Jēzus skaidro svētnīcas apmeklētājiem to, kam būs jānotiek pirms cilvēces beigām. Viņš iedrošina, ka pat visbriesmīgākais notikums nespēs iedzīt izmisumā tos, kas tic Dievam. Pāvests teica: „Šai ceļā uz mūsu gājuma beigām – uz mūsu katra un uz visas cilvēces gājuma beigām, Kungs iesaka divas lietas – divas dažādas lietas, kas viena no otras atšķiras ar to, kā mēs dzīvojam, jo pastāv atšķirība starp dzīvošanu kādā noteiktā brīdī un dzīvošanu laikā”. Francisks turpināja skaidrot:

„Kristietis ir vīrietis, vai sieviete, kas prot dzīvot gan kādā noteiktā brīdī, gan laikā. Brīdis ir tas, kurš mums pieder tagad, taču tas nav laiks, jo tas paiet. Varbūt mēs varam justies šībrīža kungi, taču apmānam sevi tai gadījumā, ja ticam, ka esam laika kungi. Laiks nav mūsējais, tas pieder

Dievam! Šis brīdis ir mūsu rokās un mums pieder arī brīvība, kā to izmantot. Mēs varam kļūt šībrīža kungi, taču laikam ir tikai viens saimnieks, viens Kungs, Jēzus Kristus.”

Citējot Jēzus vārdus no Evaņģēlija, pāvests atkārtoja, ka nevajag, tātad, ļauties šībrīža apmānam, jo atradīsies tas, kurš izmantos mūsu apjukumu, stādoties priekšā kā Kristus. Pāvests apgalvoja, ka kristietim ir jānodrošinās ar diviem tikumiem, lai dzīvotu šai brīdī. Tie ir lūgšana un izšķirtspēja. Šībrīža un laika skaidrojumam Francisks turpināja izmantot jezuītiem piemītošo metodi, kurā liela uzmanība tiek pievērsta jēdzieniem „izšķirtspēja”, „zīmju pazīšana” un vairākiem citiem:

„Lai pazītu īstās zīmes, lai pazītu ceļu, pa kuru iet šai brīdī, ir nepieciešama izšķirtspējas un lūgšanas dāvana. Savukārt, lai raudzītos uz laiku, kura saimnieks ir vienīgi Kungs Jēzus Kristus, mums nepieder neviens cilvēcisks tikums. Tikumu, lai raudzītos uz laiku, mums var dot, var dāvēt tikai Kungs. Šis tikums ir cerība. Lūgšana un izšķirtspēja šim brīdim; cerība laikam”.

Pāvests teica, ka tādā veidā kristietis iet šo ceļu, brīdi pēc brīža, ar lūgšanu un izšķirtspēju, laiku atstājot cerībai:

„Kristietis prot gaidīt Kungu katrā brīdī, bet cer uz Viņu laiku beigās. Tie ir šībrīža un laika vīrietis un sieviete – lūgšanas un izšķirtspējas, kā arī cerības vīrietis un sieviete. Lai Kungs mums dod žēlastību staigāt ar gudrību, kas arī ir Dieva dāvana – gudrība, kas šai brīdī mums liek lūgties un izšķirot. Un lai laikā, kas ir Dieva vēstnesis, tā palīdz mums dzīvot ar cerību!”

I.Šteinerte/VR

Informācijas avots Vatikāna Radio mājas lapā

Ar atvērtu sirdi ļaut sevi satikt Kungam!

„Sagatavoties Ziemassvētkiem ar lūgšanu, tuvākmīlestību un slavēšanu: ar atvērtu sirdi ļaut sevi satikt Kungam, kurš visu atjauno,” tāds ir pāvesta pamudinājums 2. decembra rīta Svētajā Misē. Komentējot Evaņģēlija fragmentu, kurā romiešu simtnieks ar lielu ticību lūdz Jēzu izdziedināt savu kalpu, pāvests atgādināja, ka šais dienās sākam jaunu gājumu – Baznīcas gājumu pretim Ziemassvētkiem. Mēs ejam satikt Kungu, jo Ziemassvētki

ir ne tikai laika, vai kādas skaistas lietas atcere:

„Ziemassvētki ir kaut kas vairāk: mēs ejam šo ceļu, lai satiktu Kungu. Ziemassvētki ir tikšanās! Un mēs ejam, lai Viņu satiktu, lai satiktu ar sirdi, ar savu dzīvi. Lai satiktu dzīvo Dievu, kāds ir

Viņš, lai satiktu Viņu ar ticību. Nav viegli dzīvot ar ticību. Vārdos, ko klausījāties, Kungs bija izbrīnīts par šo simtnieku. Viņš bija pārsteigts par ticību, kāda viņam bija. Simtnieks bija veicis ceļu, lai satiktu Kungu, un šo ceļu viņš bija veicis ticībā. Tāpēc viņš ne tikai satika Kungu, bet izjuta prieku par šo tikšanos. Un tieši tāda ir tikšanās, ko mēs vēlamies: tikšanās ticībā!”

Taču, pāvests uzsvēra, ka vēl svarīgāk ir, lai ne tikai mēs satiekam Kungu, bet lai ļaujam Viņam mūs satikt:

„Kad tikai mēs satiekam Kungu, tad kļūstam par šīs tikšanās, ja tā var teikt, „noteicējiem”. Taču, tad, kad ļaujam mūs satikt Viņam, tad Viņš ir tas, kurš ienāk mūsos, Viņš ir tas, kas visu padara jaunu, jo šī ir atnākšana – tas ir tas, ko nozīmē, kad atnāk Kristus – visu padarīt jaunu, pārveidot sirdi, dvēseli, dzīvi, cerību, gājumu. Mēs atrodamies gājumā ar ticību, ar šī simtnieka ticību, lai satiktu Kungu un galvenais, lai ļautu Viņam mūs satikt!”

Pāvests uzsvēra, ka, lai satiktu Kristu, galvenais priekšnoteikums ir atvērta sirds:

„Atvērta sirds, lai Viņš mani satiktu! Un lai Viņš saka man to, ko vēlas teikt, kas ne vienmēr ir tas, ko es vēlos, lai Viņš man sacītu. Viņš ir Kungs, un Viņš man teiks to, ko vēlas teikt tieši man, jo Kungs neraugās uz mums visiem kopā kā uz masu. Nē, nē! Viņš katram no mums skatās sejā, acīs, jo Viņa mīlestība nav abstrakta mīlestība. Tā ir konkrēta mīlestība! No personas uz personu. Kungs persona skatās uz mani – personu. Ļaut satikt sevi Kungam ir tieši tas: ļaut sevi mīlēt Kungam!”

Pāvests atgādināja, ka šai gājumā pretim Ziemassvētkiem mums palīdzēs neatlaidība lūgšanā, cenšanās lūgties vairāk, dāsna un brālīga tuvākmīlestība, lielāka tuvošanās tiem, kam ir vajadzīga palīdzība, kā arī prieks, slavējot Kungu. „Tāpat – lūgšana, tuvākmīlestība un slavēšana ar atvērtu sirdi, lai Kungs mūs satiktu,” homīlijas noslēgumā sacīja pāvests.

I. Šteinerte/VR

Lai mēs nekļūtu noskumuši kristieši!

„Kristieši, kas ir alerģiski pret sprediķotājiem, vienmēr kritizē, bet ir aizvērti Garam,” apgalvoja pāvests piektdienas rīta Svētajā Misē. Šīsdienas Evaņģēlijā (Tajā laikā Jēzus sacīja ļaudīm: “Ar ko lai Es salīdzinu šo paaudzi? Tā ir līdzīga bērniem, kas sēž tirgus laukumā un kliedz uz vienaudžiem, sacīdami: “Mēs jums stabulējam, bet jūs nedejojāt; mēs dziedājām raudu dziesmas, bet jūs nesērojāt.” Mt 11, 16-19) Jēzus

salīdzina sava laika paaudzi ar bērniem, kas vienmēr ir neapmierināti, kas neprot būt laimīgi, kas vienmēr atsakās no citu uzaicinājuma: ja viņi spēlē, tad nedejo, ja dzied, tad tikai raudu dziesmas. Viņi paši neraud, taču vienmēr ar visu ir neapmierināti. Pāvests paskaidroja, ka šie cilvēki nebija atvērti Dieva Vārdam. Viņu atteikšanās nebija atteikšanās no vēsts, bet no vēstneša. Viņi atsakās no Jāņa Kristītāja, kurš „neēd un nedzer”, taču viņi saka, ka „viņā ir velns”. Viņi atsakās no Jēzus un saka, ka Viņš ir „izēdājs un vīna dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs”. Viņi vienmēr atrod iemeslu, lai kritizētu sprediķotāju. Pāvests teica:

„Un viņi, tālaika cilvēki, izvēlējās patverties noslīpētākā reliģijā, kurā valda morālie priekšraksti – gluži tāpat, kā tā farizeju grupa; iet uz politisko kompromisu, kā saduceji; veikt sociālo revolūciju, kā zeloti; piekopt agnostisko garīgumu, kā esēņi. Viņi dzīvoja iekš „tīras”, labi izstrādātas sistēmas. Taču sprediķotājs – nē. Arī Jēzus viņiem atgādina: „jūsu tēvi to pašu izdarīja ar praviešiem”. Dieva tautai ir zināma alerģija pret Vārda sludinātājiem, pret praviešiem. Viņi tos vajāja un nogalināja.”

Informācijas avots Vatikāna Radio mājas lapa

Ieklausīties Dievā, kurš runā ar tēta un mammas maigumu

„Gatavojoties Ziemassvētkiem, nāks par labu nedaudz klusuma, lai ieklausītos Dievā, kurš runā uz mums ar tēta un mammas maigumu,” teica pāvests ceturtdienas rītā Svētajā Misē. Vadoties pēc Svēto Rakstu lasījuma no pravieša Isaja grāmatas, pāvests izcēla ne tik daudz to, ko saka Kungs, bet kā Viņš to saka. Dievs uz mums runā kā tētis un mamma uz savu bērnu. Francisks turpināja

kavēties pārdomās: „Kad bērns redz sliktu sapni, viņš pamostas un raud. Tētis tad pienāk pie viņa un saka: nebaudies, nebaudies, es esmu šeit, tev blakus. Tā uz mums runā Kungs. „Nebīsties, Jēkab, tārpiņ – jūs, ļaudis no Izraēļa”. Kungs runā šādā veidā: Viņš tuvojas... Kad skatāmies uz tēti, vai mammu, kas runā uz savu bērnu, mēs redzam, ka viņi kļūst maziņi un runā ar bērna balsi, un izmanto bērnu žestus. Kāds, kurš uz to noraugās no malas, varētu padomāt – bet, šie taču uzvedas smieklīgi! Viņi uzvedas kā tādi mazuliši, vai ne? Jo tēva un mammas mīlestībai ir nepieciešams pietuvoties, saku šo vārdu: pazemoties līdz par bērna pasaulei. Ak, jā: ja tētis un mamma runās normālā veidā, bērns sapratīs vienalga, taču viņi vēlas izmantot šo bērnu valodas veidu. Viņi tuvojas, un uzvedas kā bērni. Un tā dara Kungs.”

Pāvests atgādināja, ka grieķu teologi šo Dieva attieksmi skaidroja ar sarežģītu vārdu synkatábasi, Dieva pretimnākšana, kurš nokāpj no debesīm, lai būtu kā viens no mums. Svētais tēvs turpināja skaidrot:

„Un tad, tētis un mamma bērnam saka arī smieklīgas lietas: „Ak, mans mīļumiņ, mans skaistumiņ”, un tamlīdzīgi. Arī Kungs to saka: „Jēkab, tārpiņ”, tu man esi kā tārpiņš, kā kaut kas

maziņš, bet es tevi tik ļoti mīlu”. Šī ir Kunga valoda, tēva un mātes mīlestības valoda. Kunga Vārds? Jā, klausīsimies to, ko Viņš mums saka. Bet arī skatīsimies, kā Viņš saka. Un mums ir jādara tas, ko dara Kungs, jādara tas, ko Viņš saka un jādara tā, kā Viņš saka: ar mīlestību, ar maigumu, ar pretimnākšanu brāļiem”.

Informācijas avots Vatikāna Radio mājas lapa

Kungs, atbrīvo savu tautu no klerikālisma gara un palīdzi tai ar pravietojuma garu!

„Kad Baznīcā trūkst pravietojumu, tad tajā trūkst Dieva dzīves un virsroku gūst klerikālisms,” apgalvoja pāvests Francisks pirmdienas rītā, svinot Svēto Misi. Komentējot Svēto Rakstu lasījumus, viņš teica, ka pravietis ir tas, kurš klausās Dieva vārdus, prot raudzīties uz doto brīdi un projicēt skatu nākotnē. Viņam pieder trīs sekojošie brīži: pagātne, tagadne un nākotne. Pāvests skaidroja:

„Pravietis apzinās apsolījumu un viņa sirdī ir Dieva apsolījums. Saskaņā ar to viņš dzīvo, to atceras un atkārto. Tad viņš raugās uz tagadni, raugās uz savu tautu un sajūt Gara spēku, lai teiktu tai vārdu, kas palīdzētu piecelties, turpināt gājumu pretim nākotnei. Pravietis ir trīs brīžu vīrs – pagātnes apsolījuma, tagadnes kontemplācijas un drosmes vīrs, kurš prot norādīt nākotnes gājumu. Kungs vienmēr ir sargājis savu tautu – ar praviešiem smagos brīžos, brīžos, kuros tauta bija zaudējusi drosmi un bija sagrauta, kad nebija svētnīcas, kad Jeruzalemi nospieda naidnieku vara, kad tauta sev jautāja: „Bet, Kungs, tu mums to apsolīji! Un kas notiek tagad?”

Turpinot, pāvests atgādināja, ka tas pats notika Marijas sirdī, kad viņa stāvēja krusta pakājē. Šādos brīžos ir nepieciešama pravieša iejaukšanās. Un pravietis ne vienmēr tiek pieņemts, bieži vien viņš tiek atraidīts. Arī Jēzus farizejiem saka, ka viņu tēvi nonāvēja praviešus, jo tie sacīja nepatīkamas lietas. Viņi teica patiesību, atgādināja par apsolījumu. „Kad Dieva tautā trūkst pravietojuma, tad tajā trūkst Kunga dzīves!” norādīja pāvests. „Kad trūkst pravietojuma, spēks nosveras uz legalitātes pusi un likuma spēks gūst pārsvaru,” Francisks piebilda. „Ar kādu autoritāti, kā spēkā tu dari šīs lietas?” jautāja farizeji Jēzum un apgalvoja, ka viņi ir svētnīcas saimnieki. Pāvests uzsvēra, ka farizeji nesaprata pravietojumus un bija aizmirsuši apsolījumu. Viņi neprata lasīt laiku zīmes, viņiem nebija ne modra acu skatiena, ne dzirdes, ar ko saklausīt Dieva Vārdu. Viņiem bija tikai autoritārs spēks. Pāvests izdarīja salīdzinājumu ar mūsdienu Baznīcu:

„Kad Dieva tautā trūkst pravietojuma, šo tukšumu aizpilda klerikālisms. Tieši tas ir klerikālisms, kas prasa Jēzum: „Kā spēkā tu dari šīs lietas? Ar kāda likuma spēku?” Un apsolījuma piemiņa, kā

arī cerība iet uz priekšu, tiek samazinātas vienīgi līdz tagadnei. Nav ne pagātnes, ne cerības pilnas nākotnes! Tagadnē valda likuma spēks. Ja tas ir saskaņā ar likumu, tad dari to!”

Pāvests sacīja, ka tad, kad valda legalitāte, nav Dieva Vārda, un Dieva tauta, kas tic, raud savā sirdī, jo neatrod Kungu. Tai trūkst pravietojuma. Tā raud gluži tāpat, kā raudāja Anna, Samuela māte, prasot tautas auglību, auglību, kas nāk no Dieva, kad Viņš pamodina sava apsolījuma piemiņu un ar cerību liek mums virzīties uz nākotni. Tas ir pravietis! Tas ir vīrs, kam piemīt modra acs un kurš prot saklausīt Dieva vārdus. Francisks aicināja lūgties:

„Lai šais dienās, kurās gatavojamies Kunga Dzimšanas svētkiem, mūsu lūgšana būtu sekojoša: „Kungs, lai netrūkst praviešu tavā tautā!” Mēs, visi kristītie, esam pravieši. „Kungs, lai mēs neaizmirstu tavu apsolījumu! Lai nepagurstam, ejot uz priekšu! Lai nenoslēdzamies legalitātē, kas aizver durvis! Kungs, atbrīvo savu tautu no klerikālisma gara un palīdzi tai ar pravietojuma garu!”

I. Šteinerte/VR

Mīlēt ar darbiem, nevis vārdiem, vairāk dodot, nekā saņemot!

„Kristīgo mīlestību vienmēr raksturo konkrētība. Tātad, tā ir mīlestība, kas vairāk izpaužas darbos, nekā vārdos, izpaužas vairāk dodot, nekā saņemot.” Tas ir pāvesta Franciska apgalvojums šī rīta Svētās Mises homīlijā. Kristīgajai mīlestībai nav nekā kopīga ar romantismu – vai nu tā ir altruistiska mīlestība, kas uzrota piedurknes un iet pie nabadzīgajiem, kas vairāk grib dot, nekā saņemt, vai arī tai ar kristīgo mīlestību nav nekāda sakara.

Pāvests Francisks savas pārdomas balstīja uz apustuļa Jāņa 1. vēstuli. Apustulis atgādina: „Ja mīlam cits citu, Dievs paliek mūsos un Viņa mīlestība mūsos ir pilnīga”. Ticības pieredze slēpjas tieši šai divkāršajā palikšanā. Svētais tēvs paskaidroja tuvāk: „Mēs Dievā un Dievs mūsos. Tā ir kristīgā dzīve. Nepalikt pasaules garā, nepalikt virspusējībā, nepalikt elkdievībā, nepalikt liekulībā. Nē nē! Palikt Kungā! Un viņš mums pretim dod lūk ko: Viņš paliek mūsos. Bet Viņš ir pirmais, kas paliek mūsos. Daudzreiz mēs Viņu dzenam projām un nevaram palikt Viņā. Tas, kurš paliek, ir Gars.”

Izskaidrojis Gara dinamiku, kas darbina kristīgo mīlestību, pāvests pievērsās jautājumam par miesu. „Palikt Dieva mīlestībā,” viņš teica, „nenozīmē tik daudz sirds ekstāzi, vai skaistas-sajūtas.”

„Redziet, mīlestība, par kuru runā Jānis, nav televīzijas seriālu mīlestība. Nē, tā ir kaut kas cits. Kristīgajai mīlestībai vienmēr piemīt kvalitāte. Tā ir konkrētība. Kristīgā mīlestība ir konkrēta. Pats Jēzus, runājot par mīlestību, runā par konkrētām lietām: paēdināt izsalkušos, apmeklēt

slimos un daudzas citas konkrētas lietas. Mīlestība ir konkrēta. Kristīgā konkrētība... Ja tās trūkst, tad dzīvojam ilūziju kristietībā, jo nesaprotam, kur ir Jēzus vēsts centrs. Šī mīlestība nespēj būt konkrēta: tā ir ilūziju mīlestība, tāpat kā ilūzijas, kuras piemita mācekļiem, kad raugoties uz Jēzu, viņi domāja, ka tā ir parādība”.

Pāvests atgādināja, ka par „parādību” mācekļi Jēzu uzskatīja arī tad, kad Viņš nāca tiem pretim pa ūdens virsmu. Taču viņu apmulsums izrietēja no sirds nocietināšanas, jo viņi nebija sapratuši maizes pavairošanas brīnumu, kas notika pirms tam. „Ja tava sirds ir nocietināta,” komentēja pāvests, „tu nevari mīlēt un domāt, ka mīlestība ir tāda, kādu mēs to iztēlojamies. Nē, mīlestība ir konkrēta! Un šī konkrētība balstās uz diviem kritērijiem.”

„Pirmais kritērijs: mīlēt ar darbiem, nevis vārdiem. Vārdi izgaist vējā! Šodien tie ir, rīt vairs nav. Otrs konkrētības kritērijs ir sekojošs: mīlestībā svarīgāk ir dot, nevis saņemt. Tas, kurš mīl, dod, dod... Dod lietas, dod dzīvību, dod sevi Dievam un citiem. Taču tas, kurš nemīl, kurš ir egoists, vienmēr tiecas saņemt, vienmēr tiecas, lai viņam piederētu lietas, tiecas pēc izdevīguma. Palikt ar atvērtu sirdi, nevis tādu, kāda bija mācekļiem, kas bija aizvērti, kas neko nesaprata: palikt Dievā un Dievs paliks mūsos; palikt mīlestībā”.

I.Šteinerte/VR

Kristietis neatstāj novārtā Dieva Vārdu, lai sekotu vārdam, kurš visvairāk ir modē

„Kristietis neatstāj novārtā Dieva Vārdu, lai sekotu tam vārdam, kurš visvairāk ir modē,” teica pāvests piektdienas rīta Svētajā Misē. Paskaidrojot tuvāk, Francisks piebilda, ka dāvanu būt par Dieva bērniem nedrīkst pārdot tikai tāpēc, ka valda slikta izpratne par to, kas ir normāls. Šī izpratne ved pie Dieva Vārda aizmiršanas un pie tāda dzīvesveida, it kā Dieva nemaz nebūtu.

Pāvests atzīmēja, ka pastāv kārdinājums „būt normāliem”, bet esam taču Dieva bērni. „Būt normāliem” iepriekš minētajā izpratnē nozīmē ignorēt Tēva Vārdu un sekot tikai cilvēciskajam vārdam, savu vēlmju vārdam, zināmā veidā pārdodot izredzētības dāvanu, lai iegrimtu pasaulīgajā vienveidībā. Šo kārdinājumu Vecās Derības ebreju tauta izjuta vairākas reizes. Samuela grāmatā, kura izmantota šīsdienas liturģijā, vēstīts par ebreju tautas vecākajiem, kuri prasa jau gados vecajam Samuelam izvēlēties jaunu ķēniņu. Tai brīdī tauta ir atgrūdzusi Dievu. Tā ne tikai vairs neklausās Dieva Vārdu, bet to atgrūž. Par šo atšķelšanos visvairāk liecina Izraēļa vecāko frāze: „dod mums ķēniņu, kas spriestu tiesu pār mums”, „lai mēs būtu tādi kā citas tautas”. Pāvests norādīja, ka Izraelis atgrūž mīlestības Kungu, atgrūž savu izredzētību un meklē pasaulīguma ceļu gluži tāpat, kā to dara daudzi mūsdienu kristieši. Svētais tēvs teica:

„Dzīves normalitāte prasa no kristieša uzticību savai izredzētībai un prasa to nepārdot, lai ietu pretim pasaulīgajai vienveidībai. Šis ir (Izraēļa-red.) tautas kārdinājums, un arī mūsu kārdinājums. Daudzreiz aizmirstam Dieva Vārdu, to, ko saka Kungs, un ķeramies pie modē esoša vārda, vai ne? Arī televīzijas seriālu vārds ir modē, ņemam to, jo tā ir interesantāk! Apostāze ir tieši attiecību saraušanas ar Kungu grēks, taču tā ir skaidra: apostāzi redz skaidri. Taču pasaulīgums ir bīstamāks, jo tas ir apslēptāks”.

Pāvests atzina, ka kristietim patiešām ir jābūt normālam, kā jebkuram normālam cilvēkam, taču viņš norādīja, ka pastāv vērtības, kuras kristietis nedrīkst uzskatīt par savējām. Kristietim ir jāievēro Dieva Vārds, kurš saka: „Tu esi mans bērns, tu esi izredzēts, es esmu ar tevi, es eju kopā ar tevi”. „Ir jāturas pretim kārdinājumam justies par zināma mazvērtības kompleksa upuriem, kārdinājumam justies par „nenormālu tautu”, kā tas attēlots Svēto Rakstu epizodē,” uzsvēra pāvests Francisks. Viņš piebilda:

„Kārdinājums nāk un nocietina sirdi, un kad sirds ir cieta, kad sirds nav atvērta, Dieva Vārds nevar ienākt. Jēzus teica Emmausas mācekļiem: „Jūs neprašas un sirdskūtrie!” Viņiem bija nocietināta sirds, viņi nespēja saprast Dieva Vārdu. Un pasaulīgums sirdi mīkstina, taču sliktā veidā. Mīksta sirds – tas nav labi! Labi ir tad, kad tā ir atvērta Dieva Vārdam, kad tā saņem Dieva Vārdu. Tāpat kā Dievmāte, kas „visas lietas pārdomāja savā sirdī”, kā teikts Evaņģēlijā. Saņemot Dieva Vārdu, lai neattālinātos no izredzētības!”

Pāvests aicināja lūgt žēlastību, lai spējam pārvarēt mūsu egoismus – egoismus darīt visu kā vēlos, darīt pēc sava prāta:

„Lūgsim žēlastību tos pārvarēt un lūgsim žēlastību būt garīgi paklausīgiem, proti, atvērt sirdi Dieva Vārdam un nedarīt tā, kā darīja šie mūsu brāļi, kas bija aizvēruši sirdi, jo bija attālinājušies no Dieva un jau ilgu laiku nedzirdēja un nesaprata Dieva Vārdu. Lai Kungs dod atvērtas sirds žēlastību, lai saņemtu Dieva Vārdu un pārdomātu to vienmēr! Un izrietot no tā, izvēlēties pareizo ceļu!”

I. Šteinerte/VR
Informācijas avots
Vatikāna Radio mājas lapa

Skandāli Baznīcā notiek tāpēc, ka nav dzīvo attiecību ar Dievu un Viņa Vārdu

„Skandāli Baznīcā notiek tāpēc, ka nav dzīvo attiecību ar Dievu un Viņa Vārdu. Korumpētie priesteri, tā vietā, lai dotu dzīvības maizi, Svētajai Dieva tautai dod saindētu

pārtiku,” savu sarūgtinājumu pauda pāvests Francisks šrīta Svētās Mises homīlijā.

Komentējot šīsdienas Svēto Rakstu lasījumu un Psalmu, kurā vēstīts par izraēliešu sakāvi no filistiešu rokām, pāvests izteica novērojumu, ka Dieva tauta tai laikā bija atstājusi Kungu. Vecais priesteris Heli bija atsalis un viņa dēli korumpēti. Tauta no viņiem baidījās. Izraēlieši cīnījās pret filistiešiem izmantoja derības šķirstu, bet tikai kā kaut ko maģisku, ārstu. Un tāpēc viņi tika sakauti. Šķirstu paņēma ienaidnieki. Izraēliešiem nebija īstas ticības Dievam un Viņa klātbūtnei reālajā dzīvē. Pāvests teica:

„Šis Svēto Rakstu lasījums liek domāt, kādas ir mūsu attiecības ar Dievu, ar Dieva Vārdu. Vai tās ir formālas attiecības? Vai tālas attiecības? Vai Dieva Vārds ienāk mūsu sirdī, izmaina mūsu sirdi, vai tam piemīt šis spēks, vai nē? Vai ar to mums ir tikai formālas attiecības un ar to arī samierināties? Taču mūsu sirds ir aizvērtā pret šo Vārdu. Un tas liek domāt par daudzām Baznīcas sakāvēm, par daudzām Dieva tautas sakāvēm vienkārši tāpēc, ka tā nedzird Kungu, nemeklē Kungu, neļauj Kungam meklēt sevi! Un tad, pēc traģēdijas, lūdzamies, sakot: „Bet, Kungs, kas ir noticis? Tu mūs esi licis par izsmieklu kaimiņu priekšā. Par mums zobojas un smejas tie, kas mums ir visapkārt. Par sakāmvārdu Tu mūs esi darījis starp tautām, ļaudis par mums krata galvu.””

Pāvesta domas kavējās pie Baznīcas skandāliem:

„Bet, vai mēs kaunamies? Daudzie skandāli, ko es nevēlos nosaukt atsevišķi, bet par kuriem mēs zinām... Zinām, kur tie ir! Skandāli, daži no kuriem mums ir maksājuši dārgu naudu. Vai tas ir labi? Tas ir Baznīcas kauns! Bet vai esam par šiem skandāliem nokaunējušies, par šīm priesteru, bīskapu, laju sakāvēm? Dieva Vārds šais skandālos bija retums. Tais vīriešos un sievietēs Dieva Vārds bija retums! Viņiem nebija saiknes ar Dievu! Viņiem Baznīcā bija sava pozīcija, varas pozīcija, arī ērtību pozīcija. Bet Dieva Vārds – nē! „Bet, es nēsāju medaļu. Es nēsāju krustu...” Jā, gluži tāpat, kā tie (izraēlieši) nēsāja šķirstu! Bez dzīvām attiecībām ar Dievu un Dieva Vārdu! Man prātā nāk Jēzus Vārds tiem, kuru dēļ ir izcēlušies skandāli... Un lūk, šeit ir radies skandāls: tā ir visa Dieva tautas dekadence līdz vājumam, līdz priesteru korumpētībai”.

Pāvests Francisks homīliju noslēdza, domās pievēršoties Dieva tautai:

„Nabaga ļaudis! Nabaga ļaudis! Mēs tai nedodam ēst dzīvības maizi. Nedodam ēst – šais gadījumos – patiesību! Daudzreiz mēs tai dodam pat saindētu pārtiku! „Atmosties! Kāpēc, Kungs, guli? Piecelies un neatmet mūs pavisam! Kādēļ Tu novērs savu vaigu, aizmirsti mūsu spaidus un trūkumu?” Lūgsim Kungam nekad neaizmirst Dieva Vārdu, lai tas ir dzīvs, lai ienāk mūsu sirdī, un lai mēs nekad neaizmirstam svēto, Dievam uzticīgo tautu, kas prasa mums stiprinājuma barību!”

Aizvērt durvis greizsirdībai, skaudībai un aprunāšanai!

„Kristiešiem ir jāaizver durvis greizsirdībai, skaudībai un aprunāšanai, kas šķeļ un sagrauj mūsu kopienas,” aicināja pāvests Francisks ceturtdienas rīta Svētajā Misē. Pārdomu temats homīlijā bija aizgūts no šīsdienas Svēto Rakstu lasījuma, kurā tiek vēstīts par izraēliešu uzvaru pār filistiešiem, pateicoties jaunā Dāvida drosmei. Taču uzvaras prieku drīz vien nomāc Saula skaudība par to, ka sievietes slavē Dāvidu par Goliata nogalināšanu. „Šī lielā uzvara,” teica pāvests, „ķēniņa sirdī pārvēršas par sakāvi” un tajā iemājo „greizsirdības un skaudības tārps”. Tāpat kā Kaina un Ābela gadījumā, ķēniņš nolemj Dāvidu nogalināt.

„Gluži to pašu dara greizsirdība un skaudība mūsu sirdī,” teica pāvests, „tas ir ļauns nemiers, kas necieš, ka brālim, vai māsai ir kaut kas, kā nav man”. Tā vietā, lai slavētu Dievu, kā to darīja Izraēļa sievietes, Sauls ieslēdzas sevī un krāj rūgtumu:

„Greizsirdība ved pie slepkavības. Skaudība ved pie slepkavības. Tieši caur šīm durvīm, skaudības durvīm, pasaulē ienāca ļaunais. Svētie Raksti saka: „Vēlna skaudības dēļ ļaunums ienāca pasaulē.” Greizsirdība un skaudība atver durvis visām ļaunām lietām. Tās šķeļ arī kopienas. Ja kristīgajā kopienā daži tās locekļi cieš no skaudības, no greizsirdības, tad tā paliek sašķelta. Viens nostājas pret otru. Tā ir stipra inde. Tā ir inde, ko rodam pirmajā Svēto Rakstu lappusē līdz ar Kainu”.

Informācijas Vatikāna Radio mājas lapa

Nav iespējams saprast kristieti bez Baznīcas

„Nav iespējams saprast kristieti bez Baznīcas”, Svētās Mises homīlijā teica pāvests Francisks. Viņš norādīja uz trim ekleziālās piederības balstiem – pazemību, uzticību un lūgšanu par Baznīcu. Homīlijā Francisks vadījās pēc ķēniņa Dāvida tēla. Šīsdienas Svēto Rakstu lasījumā viņš tiek stādīts priekšā kā vīrs, kurš runā ar Kungu. Dāvids runā kā bērns ar savu tēvu, un arī tad, kad uz saviem lūgumiem saņem atbildi „nē”, viņš to pieņem ar prieku. Dāvidam bija spēcīgas piederības jūtas Dieva tautai. Pāvests teica, ka tas mums liek pajautāt – kādas ir mūsu piederības jūtas Baznīcai, mūsu jušanās Baznīcā un ar Baznīcu.

„Kristietis nav kristītais, kas saņem Kristības sakramentu un tad iet savu ceļu. Kristības pirmais auglis ir ļaut nokristītajam piederēt Baznīcai, piederēt Dieva tautai. Bez Baznīcas kristieti nav iespējams saprast. Tāpēc Pāvils VI ir teicis, ka mīlēt Kristu bez Baznīcas ir absurdi, tāpat kā absurdi ir klausīties Kristu, bet ne Baznīcu, būt ar Kristu, bet atrasties Baznīcas malā. Evaņģēlija

vēsti mēs saņemam Baznīcā un mūsu svētumu kaldinām Baznīcā. Viss pārējais ir fantāzija, jeb absurds.”

Pāvests paskaidroja, ka *sensus ecclesiae* ir tieši just, domāt, gribēt Baznīcas iekšienē. Viņš norādīja, ka pastāv trīs šīs piederības, šīs „jušanas Baznīcā” balsti. Pirmais ir pazemība, apzinoties, ka esam iekļauti kopienā, un ka tā ir liela žēlastība:

„Cilvēks, kas nav pazemīgs, nevar just līdz ar Baznīcu, viņa, viņš jutīs to, kas labāk patīk. Lūk, tā ir pazemība, ko redzam Dāvidā: „Kungs Dievs, kas gan es esmu un kas ir mans nams?”

Otrs balsts ir uzticība, kas ir jāsavieno ar paklausību: „Uzticība Baznīcai, uzticība tās mācībai, uzticība Ticības apliecinājumam, uzticība doktrīnai, doktrīnas glabāšana.

„Trešais balsts,” teica pāvests, „ir īpaša kalpošana. Tā ir lūgšana par Baznīcu. „Kāda ir mūsu lūgšana par Baznīcu?” viņš jautāja. „Vai lūdzamies par Baznīcu?” „Varbūt katru dienu lūdzamies Misē, bet mājās nē?” „Kad lūdzamies?” Francisks aicināja lūgties par Baznīcu visā pasaulē, visās tās vietās.,,

I. Šteinerte/VR

Nepazaudēt grēka izjūtu!

„Ja pazaudēsim Dieva izjūtu, tad vissmagākais grēks mums šķitīs tikai nieks,” teica pāvests piektdienas rīta Svētajā Misē. Francisks norādīja, ka tad, kad Dieva klātbūtne cilvēku vidū mazinās, zūd grēka izjūta. Tad var notikt, ka par mūsu kristīgo viduvējību nākas samaksāt citiem. Pāvests aicināja lūgt no Dieva žēlastību, lai mūsos nekad nemazinās Viņa valstības klātbūtne. Smags grēks, piemēram, laulības pārkāpšana, pārvēršas tikai par „problēmu, ko atrisināt”. Homīlijā Francisks runāja par ķēniņa Dāvida izdarīto izvēli. Dāvids iekāro sava ģenerāļa

Ūrijas sievu Batsebu, un pašu ģenerāli aizsūta pirmajās cīņas rindās, lai tas ietu bojā. Dāvids būtībā izdara slepkavību. Pie tam, laulības pārkāpšana un slepkavība viņu pārāk nesatricina. „Dāvids ir izdarījis smagu grēku, bet viņš to neuztver kā grēku,” secina pāvests. Dāvidam nenāk prātā lūgt piedošanu. Tas, par ko viņš domā, ir „kā šo situāciju atrisināt?”

„Mums visiem var notikt līdzīgas lietas. Visi esam grēcinieki un visi esam kārdināti.

Kārdināšana ir kā ikdienas maize. Ja kāds no mums teiktu: „Bet es nekad neesmu ticis kārdināts,” tas nozīmē, ka esi vai nu ķerubs, vai muļķis, vai ne? Nav nekas neparasts, ka dzīvē notiek cīņa un velns nerimstas, viņš vēlas uzvaru. Taču vissmagākā problēma šai Svēto Rakstu lasījumā nav tik daudz kārdināšana un grēks pret devīto bausli, bet gan tas, kā Dāvids izturas pēc tam. Un Dāvids šeit nerunā par grēku, viņš runā par problēmu, ko vēlas atrisināt. Tā ir zīme! Kad

Dieva valstība mazinās, kad Dieva valstības sāk pietrūkt, tad viena no zīmēm, kas par to liecina, ir grēka izjūtas zaudēšana”.

Ik dienas, skaitot lūgšanu „Tēvs mūsu”, mēs lūdzam Dievam „Lai nāk Tava valstība!” Pāvests paskaidroja, ka tas nozīmē, „lai pieaug Tava valstība!”. Taču tad, kad zaudēta tiek grēka izjūta, mēs pazaudējam arī Dieva valstības izjūtu un tās vietā stājas „visvarena antropoloģiska vīzija”.

Tā nozīmē, ka nu varu darīt visu:

„Cilvēka vara Dieva godības vietā! Tā ir kā ikdienas maize. Tāpēc katru dienu jālūdzas „Lai nāk Tava valstība!” – „lai pieaug Tava valstība!”, jo pestīšana nenāks no mūsu viltībām, no mūsu stūrgalvības, no mūsu gudrības, kārtojot lietas. Pestīšana nāks no Dieva žēlastības un no ikdienas treniņa šo žēlastību pielietot kristīgajā dzīvē”.

I. Šteinerte/VR
Vatikāna Radio mājas lapa

PĀVESTA FRANCISKA VĒSTĪJUMS XXIX PASAULES JAUNIEŠU DIENĀS 2014

„Svētīgi garā nabadzīgie, jo viņiem pieder debesu valstība” (Mt 5,3)

Dārgie jaunieši,

cik spilgti maņā atmiņā ir iespiedusies mūsu tikšanās XXIII Pasaules Jauniešu Dienu laikā Riodežaneiro: ticības un brāliskuma lielie svētki. Brīnišķīgie Brazīlijas ļaudis mūs sagaidīja ar atplestām rokām, gluži kā Kristus-Pestītāja statuja, kas no Korkovado kalna noraugās lejup uz Kopakabanas pludmales varenajiem plašumiem. Šeit jūras krastā Jēzus vēlreiz atkārtoja savu aicinājumu katram no mums kļūt par viņa misionārajiem mācekļiem. Vai mēs šo aicinājumu uztversim kā vissvarīgāko lietu savās dzīvēs un sniegsim šo dāvanu citiem; tiem, kuri ir tuvu un tālu, līdz pat ģeogrāfiski un eksistencionāli attāliem mūsdienupasaules nostūriem.

Nākamā pietura mūsu starpkontinentālajā jauniešu ceļojumā būs 2016. gadā Krakovā. Lai iezīmētu mūsu ceļojumu, nākamās trīs gadus es vēlētos kopā ar jums pārdomāt evaņģēliskās Svētības, ko lasām svētā Mateja Evaņģēlijā (5, 1 – 12). Šajā gadā gadā sāksim pārdomāt pirmo Svētību: „Svētīgi garā nabadzīgie, jo viņiem pieder debesu valstība” (Mt 5, 3); 2015. gadā es iesaku pārdomāt: „Svētīgi sirdsšķīstie, jo viņi Dievu redzēs” (Mt 5, 8); un noslēgumā, 2016. gadā, mūsu tēma būs: „Svētīgi žēlsirdīgie, jo viņi iemantos žēlsirdību”(Mt 5, 7).

1. Svētību revolucionārais spēks

Svētību lasīšana un pārdomāšana mums vienmēr ir priekpilns ieguvums! Jēzus tās pasludināja savā pirmajā lielajā sprediķī Galilejas jūras krastā. Bija sapulcējies ļoti liels pūlis, un Jēzus devās augšup kalnā, lai mācītu savus apustuļus, tāpēc tas ir pazīstams kā „kalna sprediķis”. Bībelē kalns tiek uzskatīts kā vieta, kur Dievs sevi atklāj. Jēzus, sprediķodams kalnā, atklāj sevi kā dievišķu skolotāju, kā jauno Mozu. Ko viņš mums saka? Viņš rāda mums dzīves ceļu; ceļu, ko viņš pats ir gājis, drīzāk, kurš ir viņš pats, un viņš iesaka to kā ceļu uz patieso laimi. Visā savā

dzīvē, no dzimšanas Betlēmes stallītī līdz viņa nāvei uz krusta un augšāmcelšanās dienai, Jēzus sevī iemiesoja Svētības. Viņā tika piepildīti visi Dieva valstības solījumi.

Sludinot Svētības, Jēzus mūs aicina sekot viņam un ceļot kopā ar viņu pa mīlestības ceļu, kas vienīgais ved uz mūžīgo dzīvi. Tas nav viegls ceļš, tomēr Kungs nodrošina mums savu žēlastību un nekad mūs nepamet vienus. Dzīves laikā mēs sastopam ļoti daudzus izaicinājumus: nabadzību, bēdas, pazemojumus, cīņu par taisnību, vajāšanas, grūtības ikdienišķās sarunās, piepūli, lai paliktu uzticīgi savam aicinājumam uz svētumu, un daudzus citus. Bet, ja mēs atveram durvis Jēzum un ļaujam viņam būt daļai no mūsu dzīves, ja mēs ar viņu dalāmies savos priekos un bēdās, tad mēs baudīsim mieru un prieku, ko sniegt var vienīgi Dievs, kurš ir bezgalīgā mīlestība.

Jēzus Svētības mums sniedz revolucionāru jaunumu, pretēju modeli tam, kādu parasti piedāvā mediji un kā uzskata vairākums. Pasaulīgajai mentalitātei liekas muļķība tas, ka Dievs kļuva viens no mums un nomira uz krusta! Saskaņā ar šīs pasaules loģiku tie, kurus Jēzus sauc par svētīgiem, tiek uzskatīti par zaudētajiem un vājiem. Savukārt tiek cildināta uzvara par katru cenu, bagātība, varas augstprātība un pašapliecināšanās uz citu rēķina.

Jēzus aicina mūs, dārgie jaunieši, nopietni uztvert viņa skatījumu uz dzīvi un izvēlēties to ceļu, pa kuru vēlamies iet, lai sasniegtu patieso prieku. Tas ir liels ticības izaicinājums. Jēzus nebaidījās jautāt saviem mācekļiem, vai viņi patiesi grib sekot viņam vai arī viņi labāk izvēlas citu ceļu (sal. Jņ 6, 67). Sīmanis Pēteris drosmīgi atbildēja: „Kungs, pie kā lai mēs ejam? Tev ir mūžīgās dzīves vārdi” (Jņ 6, 68). Ja arī jūs gribat teikt Jēzum „jā”, jūsu dzīves kļūs jēgpilnas un auglīgas.

2. Drosme būt laimīgam

Ko nozīmē būt „svētītam” (grieķu valodā makarioi)? Būt svētītam nozīmē būt laimīgam. Es jums jautāju: „Vai jūs tiešām gribat būt laimīgi?” Laikā, kad mēs nemitīgi tiekam kārdināti ar veltīgām un tukšām laimes ilūzijām, mēs riskējam samierināties ar mazumu un „domāt šauri”, kad tiek runāts par dzīves jēgu. Tā vietā domājiet par ielām lietām! Atveriet savas sirdis! Kā reiz sacīja svētīgais Pjērs Džordžio Frassati (Pier Giorgio Frassati): „Dzīvot bez ticības, bez mantojuma, ko aizstāvēt, zaudēt nemitīgā patiesības aizstāvēšanas cīnā: tā nav dzīvošana, bet gan eksistēšana. Mēs nekad nedrīkstam vienkārši eksistēt, bet mums patiesi jādzīvo”(vēstule I. Bonini, 1925. gada 27. februārī). Pjēra Džordžio Frassatibeatifikācijas dienā (1990. gada 20. maijā) Jānis Pāvils II savā sprediķī viņu nosauca par „Svētību vīru” (AAS 82 [1990], 1918).

Ja jūs esat patiesi ieskatīsieties savu siržu dziļākajās ilgās, jūs atklāsiet, ka jūsos mājā neremdināmas slāpes pēc prieka, un tas ļaus jums atmaskot un noraidīt „zemo cenu” piedāvājumus un pieejas, kas jūs ielenc. Ja mēs tiecamies vienīgi pēc panākumiem, baudas un īpašumiem un tos pārvēršam par saviem elkiem, mēs piedzīvosim uzmundrinošus mirkļus, iluzioru gandarījuma sajūtu, bet gala rezultātā mēs kļūsim paverdzināti, vienmēr neapmierināti, vienmēr vēlēsimies vairāk. Ir skumji redzēt jaunieti, kuram „ir viss”, bet viņš vājš.

Svētais Jānis, rakstot jauniešiem, sacīja: „Jūs esat stipri, un Dieva valstība mājā jūsos, un jūs esat uzvarējuši ļauno” (1 Jņ 2, 14). Jaunieši, kuri izvēlas Kristu ir stipri: viņus uztur viņa vārds un viņiem nav vajadzības „piebāzt” sevi ar citām lietām! Esiet drosmīgi peldēt pret straumi. Esiet drosmīgi būt paties laimīgi! Sakiet „nē” gaistošajai, virspusējai un „atkritumu” kultūrai, kas uzskata, ka jūs nespējat uzņemties atbildību un stāties pretī dzīves lielajiem izaicinājumiem!

3. Svētīgi garā nabadzīgie...

Pirmā svētība, nākamo Pasaules Jauniešu Dienu tēma, sauc garā nabadzīgos par laimīgiem jo viņiem pieder debesu valstība. Laikā, kad tik daudzi cilvēki ciešs ekonomiskās krīzes dēļ, varētu likties savādi saistīt nabadzību ar laimi. Kādā veidā mēs varam uzskatīt nabadzību par svētību? Sākumā sapratīsim, ko nozīmē būt „garā nabadzīgam”. Kad Dieva Dēla kļuva cilvēks, viņš izvēlējās nabadzības un sevis iztukšošanas ceļu. Kā savā vēstulē filipiešiem ir teicis svētais Pāvils: „Lai jūsos ir tas pats prāts, kas bija Kristū Jēzū, kurš, būdams Dieva veidā, neuzskatīja par ieguvumu būt līdzīgs Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa veidu, kļūdams līdzīgs cilvēkam” (2:5-7). Jēzus ir Dievs, kurš atsakās no savas godības. Šeit mēs saskatām Dieva izvēli būt nabagam: „viņš bija bagāts un tomēr kļuva nabags, lai caur savu nabadzību darītu mūs bagātus” (sal. 2 Kor 8, 9). Šis ir noslēpums, ko mēs apdomājam, kad redzam Dieva Dēlu guļam silītē, un vēlāk uz krusta, kur viņa sevis iztukšošana sasniedz kulmināciju.

Grieķu valodā īpašības vārdam ptochós (nabadzīgs) nav vienīgi materiāla nozīme. Tas nozīmē „ubags” un tas ir jāuzlūko saistībā ar ebreju jēdzienu anawim, kas nozīmē „Dieva ubagi”. Tas aicina uz pazemību, savu ierobežojumu apzināšanos un eksistencionālu nabadzību. Anawim cer uz Dievu, un viņi zina, ka viņi var uz viņu paļauties.

Kā to skaidri redzēja Svētā Terēze no Bērna Jēzus, ka caur savu Iemiesošanos Jēzus ienāca mūsu vidū kā nabags, kuram jālūdz mūsu mīlestības. Katoliskās Baznīcas katehismā lasām, ka cilvēks ir „Dieva nabags” (Nr. 2559) un ka lūgšanā sastopas Dieva slāpes ar mūsējām (Nr. 2560).

Svētais Francisks no Asīzes lieliski izprata garā nabadzīgo svētības noslēpumu. Tik tiešām, kad Jēzus viņu uzrunāja caur lepras slimnieku un no krucifiksa, Francisks atpazīna gan Dieva diženumu, gan savu niecību. Šajā lūgšanā nabaga Asīzes vīrs pavadīja vairākas stundas, jautājot Kungam: „Kas tu esi? Kas esmu es?” Viņš atteicās no pārpilnas un bezrūpīgas dzīves, lai salaulātos ar „nabadzību”, lai tādējādi varētu līdzināties Jēzum un sekot katram Evaņģēlija burtam. Francisks dzīvoja līdzinoties Kristum viņa nabadzībā unmīlestībā pret nabagiem – viņam šīs divas lietas bija nedalāmas – gluži kā divas monētas puses.

Jūs man varētu jautāt: „Ko mēs varam darīt, īpaši, lai padarītu garā nabadzību pardzīvesveidu, par reālu mūsu pašu eksistences sastāvdaļu?” Es atbildēju, monot trīs lietas.

Vispirms centieties būt brīvi attiecībā uz materiālajām lietām. Kungs mūs aicina uz evaņģēlisku dzīvesveidu, ko iezīmē atturība, atteikšanās no patēriņa sabiedrības ražasievākšanas. Tas nozīmē rūpēties par būtisko un mācīties darīt bez visām nevajadzīgajām ekstrām, kas mūs ielenc.

Distancēties no īpašnieciskuma, naudas elkdīvības un citām izšķērdībām. Liksim Jēzu pirmajā vietā. Viņš var mūs atbrīvot no elkiem, kas mūs paverdzina. Paļaujieties uz Dievu, dārgie jaunieši! Viņš mūs pazīst un mīl, un nekad par mums neaizmirst. Gluži kā viņš rūpējas par lauka

lilijām (sal. Mt 6, 28), tā viņš arī rūpējas, lai mums nekā netrūktu. Lai pārvarētu ekonomisko krīzi, mums jābūt gataviem mainīt savu dzīvesveidu un izvairīties no tik daudzām izšķērdībām. Tieši tāpat kā mums ir vajadzīga drosme būt laimīgiem, mums tā ir arī vajadzīga, lai dzīvotu vienkārši.

Otrkārt, ja mēs vēlamies izdzīvot šo Svētību savās dzīvēs, mums visiem ir jāizmaina veids, kā mēs uzlūkojam nabagu. Mums par viņiem ir jāpūpējas un jābūt iejūtīgiem pret viņu garīgajām un materiālajām vajadzībām. Jums, jaunieši, es īpaši uzticu uzdevumu atjaunot cilvēku kultūrā solidaritāti. Saskaroties ar seniem un jauniem nabadzības veidiem – bezdarbu, migrāciju un dažāda veida atkarībām – mums ir pienākums būt možiem un rūpīgiem, izvaieties no kārdinājuma palikt vienaldzīgiem. Mums ir jāatceras visus tos, kuri jūtas nemīlēti, kuriem nav cerības uz nākotni un kuri ir ļāvušies mazdūšībai, ir vīlušies vai nobijušies. Mums ir jāiemācās būt ar nabagiem un nevis tikai ļauties skaistām runām par viņiem! Iesim viņus satikt, ieskatīties viņu acīs un ieklausīties viņos. Nabagi mums ir konkrēta iespēja sastapt pašu Kristu un apieskarties viņa cietošajai miesai.

Tomēr – un šis ir trešais punkts – nabagi nav tikai cilvēki, kuriem mēs varam kaut ko sniegt. Viņiem ir daudz, ko sniegt un mācīt mums. Mēs daudz esam mācījušies no nabagu gudrības! Padomājiet par to: XVIII gadsimta svētais Benedikts Jāzeps Labre (Benedetto Giuseppe Labré), kurš dzīvoja no žēlsirdības dāvanām, ko saņēma Romas ielās, kļuva par garīgo vadītāju visu kārtu cilvēkiem, ieskaitot muižniekus un prelātus. Nabagi ir mūsu skolotāji pavisam redzamā veidā. Viņi mums atklāj, ka cilvēka vērtību nenosaka īpašumu skaits vai cik daudz naudas viņam ir bankā. Nabadzīga persona, persona, kurai trūkst materiālu īpašumu, vienmēr saglabā savu cieņu. Nabagi mums daudz var iemācīt par pazemību un pašlūgību uz Dievu. Līdzībā par farizeju un muitnieku (sal. Lk 18, 9 – 14), Jēzus norāda muitnieku kā paraugu viņa pazemības un sevis kā grēcinieka atzīšanas dēļ. Atraitne, kura atdeva savus divus pēdējos grašus svētnīcas upurlēdē, ir kā to devības paraugs, kuriem nav nekā, bet tie tomēr atdot visu, kas tiem pieder (Lk 21, 1 – 4).

4. ...jo viņiem pieder debesu valstība

Jēzus Evaņģēlija centrālā tēma ir Dieva valstība. Jēzus ir Dieva valstība personā; viņš ir Emanuēls, Dievs-ar-mums. Un cilvēka sirdī ir valstība, Dieva suverenitāte, kas iesakņojas un aug. Vlastība vienlaicīgi ir gan dāvana, gan solījums. Tā jau mums ir dāvāta Jēzū, bet tomēr tai jāatklājas pilnībā. Tāpēc mēs ikdienas lūdzam Tēvu: „Lai atnāk tava valstsība”.

Starp nabadzību un evaņģelizāciju pastāv cieša saikne, tāpat kā starp pagājušo Pasaules Jauniešu Dienu tēmu – „Tāpēc ejiet un māciet visas tautas” (Mt 28, 19) – un šī gada tēmu: „Svētīgi garā nabadzīgie, jo viņiem pieder debesu valstība” (Mt 5, 3). Kungs vēlas nabadzīgu Baznīcu, kas evaņģelizē nabagus. Kad Jēzus sūtīja misijā savus apustuļus, viņš tiem sacīja: „Neņemiet ne zeltu, ne sudrabu, ne naudu savās jostās, ne arī ceļa somu, ne sandales, ne citas lietas; jo strādnieks ir savas algas cienīgs” (Mt 10, 9 – 10). Evaņģēliskā nabadzība ir pamatprasība Dieva valstības izplatīšanai. Visskaistākā un spontānākā prieka izpausme, ko esmu redzējis savas dzīves laikā,

bija nabagam, kuram maz kas piederēja. Mūsdienās evaņģelizācija var pastāvēt tikai kā lipīga prieka rezultāts.

Mēs redzējām, ka garā nabadzīgo Svētība veido mūsu attiecības ar Dievu, ar materiālajiem labumiem un ar nabagiem. Sekojot Jēzus piemēram un vārdiem, mēs saprotam, cik daudz mums ir nepieciešams, lai mēs mainītos, lai loģika būt vairāk dominētu pār iegūt vairāk! Svētie var mums palīdzēt labāk saprast Svētību dziļo nozīmi. Tā Jāņa Pāvila II kanonizācija, ko svinēsim Lieldienu II svētdienā, būs notikums, kas piepildīs mūsu sirdis ar prieku. Viņš būs lielisks Pasaules Jauniešu Dienu aizbildnis, kuras viņš atklāja un vienmēr atbalstīja, un svēto sadraudzībā viņš turpinās būt jūsu visu tēvs un draugs.

Šajā aprīlī būs trīsdesmitā gadadiena, kopš Pestīšanas Jubilejas krusts ir uzticēts jauniešiem. Šis Jāņa Pāvila II simboliskais akts bija sākums milzīgam jauniešu svētceļojumam, kas kopš tā laika ir šķērsojis piecus kontinentus. Daudzu atmiņās palikuši pāvesta vārdi, ko viņš teica 1984. gada Lieldienu svētdienā, ievadot šo žestu: „Dārgie jaunieši, noslēdzot Svēto Gadu, es uzticu jums šī Jubilejas gada zīmi: Kristus krustu! Nesiet to pa visu pasauli kā zīmi Kunga Jēzus mīlestībai pret cilvēci un sludiniet ikvienam, ka vienīgi Kristū, kurš nomira un augšāmcēlās no mirušajiem, var atrast pestīšanu un grēku piedošanu”.

Dārgie draugi, Magnificat, garā nabadzīgās Marijas dziedājums, ir arī dziesma ikvienam, kurš dzīvo saskaņā ar Svētībām. Evaņģēlija prieks rodas sirdī, kas savā nabadzībā, priecājas un apbrīno Dieva darbus, līdzīgi kā Jaunava Marija, kuru „svētīgu” teiks visas paaudzes (sal. Lk 1, 48). Lai Marija, nabagu māte un jaunās evaņģelizācijas Zvaigzne palīdz mums izdzīvot Evaņģēliju, iemiesot savā dzīvē Svētības un vienmēr drosmīgi būt laimīgiem.

Vatikānā, 2014. gada 21. janvārī,
svētās Agneses, jaunavas un mocekles, piemiņas dienā

Slimnieku svaidīšanas sakraments – stiprinājuma un cerības avots

Kāpēc, vecākam cilvēkam atrodoties slimības gultā, ģimenes locekļi bieži vien neuzdrošinās aicināt priesteri? Kāpēc tomēr ir ļoti svarīgi, lai garīgais gans apmeklētu slimnieku? Atbildes uz šiem jautājumiem atrodam pāvesta 26. februāra katehēzes mācībā. Trešdienas vispārējās audiences laikā Francisks skaidroja Slimnieku svaidīšanas sakramenta nozīmi. Daudzviet pagātnē, (tai skaitā arī Latvijā) šo sakramentu tautā dēvēja par „pastaro svaidīšanu” jeb „pastaro svētību”, jo ar to saistīja nāves tuvošanos. Šo sakramentu lūdza kā garīgo stiprinājumu, pavadot cilvēku uz mūžību. Mūsdienās Baznīca to sauc par „Slimnieku svaidīšanu”, jo, kā norādīja pāvests, šāds apzīmējums ļauj paraudzīties ar daudz plašāku skatienu. Tas palīdz slimības un ciešanas uzlūkot Dieva žēlsirdības perspektīvā. Jāatceras, ka slimību un sāpju brīdī mēs nekad neesam vieni! Ar mums kopā ir Baznīca un pats Kungs Jēzus – uzsvēra pāvests.

Uzrunājot Svētā Pētera laukumā kuplā skaitā sapulcējušos svētceļniekus, Francisks parādīja, ka Slimnieku svaidīšanas sakraments ir domāts ne tikai mirstošajiem, bet arī slimajiem. To var saņemt gan vecumā, gan arī nopietnā slimībā..

Slimnieku svaidīšana ir viens no paša Kristus iedibinātajiem sakramentiem. Tas ir dziedināšanas sakraments, ko netieši min evaņģēlists Marks (sal. 6, 13), bet ticīgajiem iesaka un dara zināmu apustulis Jēkabs: „Ja kāds no jums slimo, lai tas aicina Baznīcas priesterus, lai tie par viņu lūdz Dievu, svaidīdami ar eļļu Kunga vārdā! Un ticīga lūgšana izglābs slimnieku, un Kungs viņu pacels; un ja viņš būtu grēkojis, viņam tiks piedots” (Jēkaba 5, 14-15). Pāvests paskaidroja, ka šāds ieteikums tika praktizēts jau apustuļu laikos. Jēzus prasīja, lai mācekļi izturas pret slimajiem un cietējiem ar tādu pašu mīlestību kā Viņš, un piešķīra tiem spēju Viņa vārdā nest mierinājumu un stiprinājumu. Pirmā žēlastība, kuru sniedz Slimnieku svaidīšanas sakraments, ir tieši stiprinājums, dvēseles miers un izturība, lai pārvarētu grūtības, kas pavada smagu slimību vai vecuma nespēku. Šī žēlastība ir Svētā Gara dāvana, kas atjauno pašāvēību un ticību uz Dievu, kā arī stiprina cīņā pret ļaunā gara kārdinājumiem ļauties izmisumam un bailēm nāves priekšā. Sakramenta saņēmējs saņem ne tikai dvēseles, bet, ja tāda ir Dieva griba, dažreiz arī miesas dziedināšanu. Galvenais ir paša Jēzus klātbūtne.

Garīdznieka personā ierodas pats Jēzus, kurš stiprina, mierina un dod cerību. Ja tomēr cilvēkam ir pienācis Dieva noteiktais laiks atstāt šo pasauli, tad Slimnieku svaidīšana, protams, sagatavo viņu pēdējai pārejai uz mūžību.

Šo sakramentu šodien lūdz aizvien mazāk arī tādēļ, ka mūsdienās daudzās kristīgajās ģimenēs ir izplatījies uzskats par slimībām un nāvi kā tabu. Cilvēki domā, ka būs labāk, ja mazāk par to runās, slēps, paturēs pie sevis. Tomēr smagos brīžos ir svarīgi dalīties ar citiem. „Nedomājiet, ka tas ir tabu”, sacīja pāvests, „jo vienmēr ir skaisti apzināties, ka sāpju un slimības brīdī mēs neesam vieni”. Slimnieku svaidīšanas sakramenta auglis ir ne tikai stiprinājums un vienotība ar Kristu, bet arī vienotība ar Baznīcu.

J. Evertovskis/Vatikāna Radio mājas lapa

Pāvests: "Kārdinājumu brīžos meklēsim patvērumu Dieva Vārdā!"

Lielā gavēņa pirmajai svētdienai paredzētais Evaņģēlija fragments par Jēzus kārdināšanu tuksnesī bija pāvesta Franciska apceres pirms lūgšanas „Kunga eņģelis” galvenais temats. Svētais tēvs norādīja, ka kārdināšana notika Jēzus publiskās darbības pašā sākumā, tomēr tā attiecās uz visu Viņa pestīšanas misiju. Kārdinātājs cenšas atrunāt Jēzu no nodoma īstenot Tēva plānu, proti, no krusta ceļa. Velns mēģina

parādīt Viņam vieglāku ceļu. Tas runā par labklājību, norādot uz iespēju pārveidot akmeņus par maizi; runā par spektakulāru veidu, kas saistās ar mešanos no Jeruzalemes svētnīcas jumta, kā arī apsola atdot visas pasaules valstis un to godību, ja tiks pielūgts. Jēzus atbilde liecina par stingru apņēmību īstenot Tēva plānu, uzsvēra Francisks. „Redzat, kā Jēzus atbild. Viņš nesarunājas ar velnu, kā to šīs zemes paradīzē darīja Ieva. Jēzus labi zina, ka nevar veikt dialogu ar sātanu, jo tas ir ļoti viltīgs. Tāpēc Jēzus dialoga vietā izvēlas patvērumu Dieva Vārdā un atbild šī Vārda spēkā. Neaizmirsīsim par to kārdinājumu brīžos, kādi arī mūs piemeklē. Nekāda saruna ar velnu, tikai aizsardzība ar Dieva Vārdu. Tas mūs izglābs,” – sacīja Svētais tēvs.

Turpinot uzrunu, pāvests skaidroja, ka uz velna kārdinājumu Jēzus atbild, ka „ne no maizes vien dzīvo cilvēks, bet no ikviena vārda, kas iziet no Dieva mutes.” Tas nozīmē, ka cilvēks nevar vērst uzmanību tikai un vienīgi uz savu vajadzību apmierināšanu, jo var pazaudēt to, kas ir paties, labs un skaists. Savukārt aizliegums nekārdināt Kungu, savu Dievu, atgādina, ka mūsu ticības ceļš ved cauri tumsai un šaubām. Tāpēc mums ir jābūt pacietīgiem. Pielūgt Kungu un Viņam vienam kalpot nozīmē atmet dievekļus un godkārbu, lai balstītu savu dzīvi uz patiesības pamatiem.

„Šos vārdus Jēzus vēlāk apstiprinās ar savu rīcību, – skaidroja pāvests. – Pilnīgā uzticība Tēva mīlestības plānam pēc trīs gadiem novedīs Viņu līdz izšķirošajai «cīņai ar šīs pasaules valdnieku,» kas notiks ciešanu un nāves stundā. Jēzus gūs uzvaru pie krusta. Tā būs mīlestības uzvara! Dārgie brāļi un māsas, Lielais gavēnis mums visiem ir brīnišķīga iespēja veikt atgriešanās ceļu, pazemīgi pieņemot Evaņģēlija vēsti. Apliecināsim Kristības solījumus: mēs atsakāmies no velna un visiem viņa kārdinājumiem. Staigāsim Dieva ceļus, lai ar Svētā Gara palīdzību priecīgi sagaidītu Lieldienu svētkus!” – aicināja Francisks.

S. Krivteža / VR

Informācijas-avots <http://lv.radiovaticana.va>

Vatikāna Radio mājas lapa

Lūdzieties par saviem priesteriem!

Kalpot cilvēkiem, mīlēt Baznīcu un vienmēr būt nomodā par saņemto dāvanu Katehēzu cikla par sakramentiem ietvarā, 26. martā Francisks aplūkoja Ordinācijas sakramentu. Svētā Pētera laukumā klātesošos un visus ticīgos viņš mudināja lūgties par saviem priesteriem, īpaši tiem, kuri atrodas grūtībās vai ir attālinājušies no sava aicinājuma, lai viņi no jauna atklātu tā vērtību un atkal kļūtu par dedzīgiem dvēseļu ganiem.

Ja sakramenti, kas ievada kristīgajā dzīvē, proti, Kristība, Iestiprināšana un Euharistija ir pamatā visu ticīgo kopīgajam aicinājumam uz svētumu, tad divi citi sakramenti, t. i., Ordinācijas un Laulības sakraments ir paredzēti, lai kalpotu citu pestīšanai. Pāvests norādīja, ka priesterība un laulība ir divi svarīgi ceļi kristieša dzīvē. Izvēloties vienu vai otru, cilvēks padara savu dzīvi par mīlestības dāvanu un līdzdarbojas Baznīcas veidošanā. Ordinācija ir sakraments, pateicoties kuram sūtība, ko Kristus uzticēja saviem apustuļiem, tiek turpināta Baznīcā līdz pat laiku

beigām. Ordinētajiem kalpotājiem tiek uzticēts uzdevums ganīt Kunga ganāmpulku. Francisks uzsvēra, ka viņiem tas jādara nevis ar saviem spēkiem, bet Svētā Gara spēkā un pēc Jēzus Sirds parauga. Jēzus Sirds ir mīloša sirds. Tāpēc bīskaps, priesteris un diakons gana viņam uzticēto ganāmpulku ar mīlestību. Ja to nedara ar mīlestību, tad tā vairs nav kalpošana.

Runājot par trim iepriekš minētajiem aspektiem, pāvests, pirmkārt, paskaidroja, ka tiem, kuri saņem Ordinācijas sakramentu, tiek uzticēts vadīt kopienu. Viņi ir priekšgalā. Taču evaņģēliskā nozīmē to jāsaprot kā kalpošanu. Jēzus ieradās pasaulē nevis, lai Viņam kalpotu, bet lai Viņš kalpotu un atdotu savu dzīvību (sal. Mt 20, 25-28; Mk 10, 42-45). Nav labi, ja bīskaps vai priesteris nekalpo savai kopienai – piebilda Svētais tēvs. Runājot par otro aspektu, Francisks norādīja, ka garīdznieks ir aicināts dedzīgi mīlēt Baznīcu. Tāpat kā Kristus, viņš veltī visu sevi savu ļaužu labā un no visas sirds viņus mīl. Treškārt, bīskapam, priesterim un diakonam jābūt nomodā pār savu aicinājumu. Viņam nemitīgi jādzīvina saņemto dāvanu. Tas notiek caur lūgšanu, Dieva vārda klausīšanos, ikdienas Euharistijas svinēšanu un regulāru Izlīgšanas sakramenta pieņemšanu. Pāvests aicināja arī visus ticīgos atbalstīt savus garīgos ganus šajā ceļā, jo, lai svētdarītu citus, viņiem jāstrādā pie sevis svētdarīšanas.

Katehēzes noslēgumā Francisks atbildēja uz jautājumu, ko darīt, lai kļūtu par priesteri. „Šajā lietā iniciatīva pieder Kungam”, viņš sacīja. „Kungs aicina. Viņš aicina katru, kuru grib redzēt kā priesteri. Runa ir par gribu kļūt par priesteriem, par gribu kalpot citiem Dieva lietās. Vēlēšanās visu dzīvi nodoties katehizēšanai, kristīšanai, piedošanas dāvāšanai, Euharistijas svinēšanai, slimo aprūpei utt. Visu dzīvi! Ja kāds no jums to savā sirdī ir sadzirdējis, šo aicinājumu tur ir ielicis Jēzus, vai ne? Rūpējieties par šo aicinājumu un lūdzieties, lai tas vairotos un nestu augļus visai Baznīcai. Paldies!”

J. Evertovskis / VR

Pāvests Francisks: "Nebaidīsimies būt un dzīvot kā kristieši!" Jēzus ir savā Vārdā, savā Evaņģēlijā

„Evaņģēliju nesludina, lai pārliecinātu ar gudriem vārdiem, bet ar pazemību, jo Dieva Vārda spēks ir pats Jēzus. Tikai tie, kam ir atvērta sirds, Viņu pieņem,” tāds sintētiskā veidā ir pāvesta vēstījums Svētās Mises homīlijā. Pēc vasaras pauzes, Francisks šodien atsāka svinēt publiskos rīta dievkalpojumus Svētās Martas nama kapelā. Komentējot dienas lasījumus, pāvests paskaidroja, ko nozīmē Dieva Vārds un kā to pieņemt. Svētais Pāvils atgādina korintiešiem, ka viņš Evaņģēliju nesludina pamatojoties uz pārliecināšām gudrības runām:

„Pāvils saka: Bet es neesmu nācis pie jums, lai pārliecinātu jūs ar faktiem, ar vārdiem, ar skaistu uzvedību... Nē. Es esmu nācis citā veidā, citā stilā. Es esmu nācis Svētā Gara un Viņa spēka vadīts, lai jūsu ticība nebalstītos uz cilvēciskās gudrības, bet uz Dieva spēka. Dieva Vārds ir kaut kas cits, kaut kas tāds, kas nav salīdzināms ar cilvēcisko vārdu, ar viedu vārdu, ar zinātnisku vārdu, ar filozofisku vārdu... Nē, tas ir kaut kas cits. Tas nāk citādā veidā.”

Tas ir tas, kas notiek ar Jēzu, kad Viņš komentē Svētos Rakstus Nācaretes sinagogā, kur bija izaudzis. Viņa novadnieki sākumā Viņu apbrīvoja par Viņa vārdiem, taču vēlāk sadusmojās un centās Viņu nogalināt: „Viņi pārgāja no vienas puses otrā,” skaidroja pāvests, „tāpēc, ka Dieva Vārds ir kaut kas cits salīdzinājumā ar cilvēka vārdu”. Dievs uz mums runā Dēlā, proti, Dieva Vārds ir Jēzus, pats Jēzus, un Jēzus ir skandāla iemesls. Jēzus krusts rada skandālu. Un tas ir Dieva Vārda spēks: Kungs Jēzus Kristus. Kā mums ir jāsaņem Dieva Vārds? Tāpat kā saņemam Jēzu Kristu! Baznīca mums saka, ka Jēzus ir klātesošs Rakstos, savā Vārdā. „Tāpēc,” teica Francisks, „ir tik svarīgi ik dienas izlasīt Evaņģēlija fragmentu”: „Kāpēc? Lai iemācītos? Nē! Lai atrastu Jēzu, jo Jēzus ir tieši savā Vārdā, savā Evaņģēlijā. Ikreiz, kad lasu Evaņģēliju, atrodu Jēzu. Bet kā šo Vārdu saņemu? Tas ir jāsaņem tāpat kā saņemu Jēzu, proti, ar atvērtu sirdi, ar pazemīgu sirdi, ar Svētību garu. Jo Jēzus ir atnācis tādā veidā – pazemībā. Viņš ir atnācis nabadzībā. Viņš ir atnācis Svētā Gara svaids.” Pāvests uzsvēra, ka Jēzus ir spēks. Viņš ir Dieva Vārds, jo ir Svētā Gara svaids. Arī mums, ja vēlamies uzklausīt un saņemt Dieva Vārdu, ir jālūdz Svētais Gars un jāprasa šī sirds svaids, kas ir Svētību svaids. Ir jālūdz Kalna Svētību sirds: „Šodien, dienas laikā, mums nāks par labu pajautāt: „Bet, kā es uzņemu Dieva Vārdu? Kā kaut ko interesantu? Ak, priesteris šodien sprediķoja to un to... cik interesanti! Cik gudrs ir šis priesteris! Vai Jēzus Vārdu saņemu kā dzīvo Jēzu? Vai spēju nopirkt nelielu Evaņģēlija grāmatiņu, jo tā nemaksā dārgi – nopirkt grāmatiņu un nēsāt to kabatā, somā, un kad varu, dienas laikā to izlasīt, izlasīt fragmentu, lai tajā sastaptu Jēzu? Šie divi jautājumi mums nāks par labu. Lai Kungs jums palīdz!”

I. Šteinerte/VR

Klausīties Evaņģēliju un dzīvot saskaņā ar to!

„Nesarežģīsim Evaņģēliju! Klausīsimies to un dzīvosim saskaņā ar to,” pamudināja pāvests otrdienas rītā Svētajā Misē. Francisks atzīmēja, ka kristīgā dzīve ir vienkārša – klausīties Dieva Vārdu un pielietot to praksē, neaprobežojoties ar Evaņģēlija „lasīšanu”, bet pajautājot sev, kādā veidā tajā ietvertie vārdi uzrunā dzīvi. Vārdi, ko sacīja Jēzus, izklausījās jauni, tāpat kā jauna likās autoritāte, kas tos izrunāja. Vārdi, kas aizsniedza sirdi un kuros daudzi sajuta pestīšanas spēku. Tāpēc ļaužu pūļi sekoja Jēzum. Taču bija arī tādi, kas sekoja savtīgas izdevības dēļ, nerūpējoties par sirds tīrību, varbūt tikai vēlēdamies kļūt nedaudz labāki.

Pāvests atzīmēja, ka divos gadu tūkstošos šis scenārijs nav daudz ko mainījies. Arī šodien daudzi klausās Jēzu tāpat kā tie deviņi lepras slimnieki Evaņģēlijā, kas būdami laimīgi par atgūto veselību, aizmirsuši par Jēzu, kurš viņiem to atgriezta:

„Bet Jēzus turpināja runāt uz cilvēkiem un mīlēja cilvēkus un pūli tik lielā mērā, ka uzskatīja tos par „savu māti un saviem brāļiem”. Un paskaidroja: „tie klausās Dieva Vārdu, un to izpilda”. Tie ir divi apstākļi, lai sekotu Jēzum: klausīties Dieva Vārdu un izpildīt to praksē. Tā ir kristīgā dzīve, ne vairāk, ne mazāk. Vienkārša. Vienkārša. Varbūt mēs to bijām padarījuši nedaudz

sarežģītāku, ar daudziem paskaidrojumiem, kurus neviens nesaprot, taču kristīgā dzīve ir tāda: klausīties Dieva Vārdu un to praktizēt”.

Jēzus tiem, kas paziņoja, ka Viņu meklējot Viņa tuvinieki, atbild: „Mana māte un mani brāļi ir tie, kas klausās Dieva Vārdu un to izpilda.” Pāvests apliecināja, ka, lai klausītos Dieva Vārdu, Jēzus Vārdu, pietiek atvērt Svētos Rakstus, Evaņģēliju. „Taču šīs lappuses nevajag „lasīt”, tās ir jāklausās,” uzsvēra Francisks. Viņš aicināja arī pajautāt: „Ko man tas saka, ko tas saka manai sirdij? Ko ar šo Vārdu man saka Dievs?”

„Ikreiz, kad to darām – kad atveram Evaņģēliju, lasām fragmentu un sev jautājam: „Vai ar to Dievs runā uz mani, vai kaut ko man saka? Un ja saka, tad ko man saka? – tas nozīmē klausīties Dieva

Vārdu, klausīties to ar ausīm un klausīties ar sirdi. Atvērt sirdi Dieva Vārdam! Jēzus ienaidnieki klausījās Jēzus Vārdu, bet atradās Viņam tuvu tikai tādēļ, lai meklētu kādu Viņa kļūdu, lai liktu Viņam paslīdēt, un pazaudēt autoritāti. Taču nekad viņi nejautāja: „Ko man saka Dievs ar šo Vārdu?” Un Dievs nerunā tikai uz visiem: jā, Viņš runā uz visiem, taču runā arī uz katru no mums atsevišķi. Evaņģēlijs ir uzrakstīts katram no mums”.

Pāvests Francisks apgalvoja, ka izmantot praksē to, kas ir uzklausīts, nav viegli, jo vieglāk ir dzīvot mierīgi, neraizējoties par Dieva Vārda prasībām. Konkrēti veidi, kā to darīt, ir Dieva baušļi, Svētības. Vienmēr paļaujoties uz Jēzus palīdzību, arī tad, kad mūsu sirds klausās, bet izliekas, ka nesaprot. Pāvests apgalvoja, ka Dievs ir žēlsirdīgs un piedod visiem, visus gaida, jo ir pacietīgs:

„Jēzus pieņem visus, arī tos, kas iet, lai dzirdētu Dieva Vārdu, taču vēlāk Viņu nodod. Padomāsim par Jūdu. „Draugs,” Viņš saka tai brīdī, kurā Jūda Viņu nodod. Kungs vienmēr sēj savu Vārdu, prasot tikai, lai mūsu sirds būtu atvērta to klausoties, un būtu labā griba izpildīt praksē. Tāpēc šodien lūgsimies ar Psalmu vārdiem: „Vadi, mani, Kungs, pa Tavu baušļu taku,” proti, pa Tava Vārda taku, lai Tavā pavadībā es iemācītos to pielietot praksē!”

Vatikāna Radio mājas lapa

Mīlestība, nevis pieķeršanās likumam, atver durvis cerībai

„Mīlestība, nevis pieķeršanās likumam, atver durvis cerībai,” tāda bija galvenā doma pāvesta Franciska vadītās Svētās Mises homīlijā piektdienas rītā. Evaņģēlija lasījumā Jēzus prasa mācekļiem, vai sabatā drīkst dziedināt, vai nē. Taču mācekļi neatbild. Tad Jēzus ņem pie rokas kādu slimnieku un viņu izdziedina. Farizeji, nostādīti patiesības priekšā, klusēja, taču vēlāk Viņu aprunāja un centās darīt tā, lai Viņš pakristu. Jēzus pārmet

šiem cilvēkiem, kas bija tik pieķērušies likumam, ka aizmirsu taisnību un liedza palīdzību pat saviem vecākiem, aizbildinoties, ka visu ir uzdāvinājuši templim. Bet kas ir vissvarīgākais – jautāja pāvests – ceturtais bauslis, -vai-templis? „Šis ceļš – dzīvot pieķēdētiem likumam, tos attālināja no mīlestības un patiesības. Viņi rūpējās par likumu un atstāja novārtā taisnību. Tie rūpējās par likumu un atstāja novārtā mīlestību. Viņi bija paraugi... Un Jēzus šiem cilvēkiem atrod tikai vienu vārdu – liekulī.

Pāvests teica, ka ceļš, kā būt uzticīgiem likumam, neatstājot novārtā taisnību un mīlestību, ir pretējs ceļš: no mīlestības uz integritāti, no mīlestības uz izšķirošanu, no mīlestības uz likumu: „Tas ir ceļš, ko mums māca Jēzus, un kas ir pilnīgi pretējs likuma zinātāju ceļam. Šis ceļš no mīlestības uz taisnību, ved pie Dieva. Savukārt, otrs ceļš, kur esam pieķērušies tikai likumam, likuma burtam, ved uz aizvērtību, uz egoismu. Ceļš, kas no mīlestības iet uz zināšanu un uz izšķirošanu, uz pilnīgu piepildījumu, ved uz svētumu, uz pestīšanu, uz tikšanos ar Jēzu. Otrs ceļš, savukārt, ved uz lepību justies taisnīgiem, „ārēji svētiem”. „Bet jums patīk, ka pārējie jūs redz kā lūgšanas cilvēkus, kā gavēšanas cilvēkus” – lai redz, vai ne? Un tāpēc Jēzus saka ļaudīm: „Dariet to, ko viņi liek, bet nevis to, ko dara viņi paši!”

Pāvests uzsvēra, ka Jēzus ar nelieliem žestiem norāda uz mīlestības ceļu. Jēzus mūs ņem pie rokas un dziedina:

„Jēzus tuvojās. Tuvība ir pierādījums, ka mēs ejam pa īsto ceļu. Jo šis ir tieši tas ceļš, ko Dievs izvēlējās, lai mūs atpestītu. Tā ir tuvība. Viņš mums pietuvojās un kļuva cilvēks. Miesa. Dieva miesa ir zīme. Dieva miesa ir patiesās taisnības zīme. Dievs kļuva cilvēks, Viņš kļuva kā viens no mums, un arī mums ir jābūt tādiem, kā visiem, kā nabadzīgajiem, kā tiem, kam ir vajadzīga mūsu palīdzība”.

Pāvests apgalvoja, ka Jēzus miesa ir tilts, kas mūs tuvina Dievam. Tā nav likuma burts, nē.

Kristus miesā likums gūst pilnīgu piepildījumu, un tā ir miesa, kas prot ciest, kas par mums ir atdevusi savu dzīvību. Homīlijas noslēgumā pāvests novēlēja, lai šie piemēri, šis Jēzus tuvības piemērs – no mīlestības uz likuma pilnību, palīdz mums nekad neiekrist liekulībā. Nekad!

„Kristietis liekulis ir ļoti neglīts, ļoti neglīts,” atkārtoja pāvests un lūdza Kungu, lai Viņš mūs no tā paglābj.

I. Šteinerte/VR

Cilvēks ir "apgaismots" tik lielā mērā, cik lielā mērā viņš ir dāvana citiem

Šodien, svētās Lūcijas svētkos, kas tiek uzskatīti par labas redzes aizbildni, pāvests pieņēma audiencē Itālijas Neredzīgo un vājredzīgo apvienības locekļus. Apvienība nav konfesionāla, taču tajā sastāvošie dalībnieki ir vēlējušies tikties ar pāvestu tieši šai dienā, kad Baznīca godina svēto Sirakūzu jaunavu un mocekli. Francisks pakavējās pie airākām cilvēciskām vērtībām, kuras savā dzīvē ir piedāvājusi svētā Lūcija. Pāvests atzīmēja, ka pateicoties ticībai Kristum, viņa šīs

vērtības iemiesoja izcilā veidā. Viena no tām ir drosme. Ar lielu drosmi Lūcija stājās pretim spīdzināšanai un vardarbīgai nāvei. Francisks apgalvoja, ka šī drosme no augšāmcelušā Kristus, ar kuru viņa bija vienota, kā arī no Svētā Gara, kas mita viņā.

Svētais tēvs atzīmēja, ka mums visiem ir vajadzīga drosme, lai stātos pretim dzīves izaicinājumiem. Īpašā veidā tas attiecas uz aklajiem un vājredzīgajiem. Viņi nedrīkst aizvērties, uzskatīt sevi par upuriem, bet tieši pretēji, tiem ir jāatveras realitātei, citiem cilvēkiem, sabiedrībai, lai iemācītos pazīt un piešķirt vērtību spējām, ko Kungs katram ir devis, patiešām katram, nevienu neizslēdzot. Taču tāpēc ir vajadzīga drosme, dvēseles spēks.

Vēl viena vērtība, ko piedāvā svētā Lūcija, ir fakts, ka viņa nebija viena, bet piederēja kopienai, bija tās miesas locekle, kurai galva ir Kristus, un tās celtnes locekle, kurai Kristus ir pamats. „Jūs esat apvienība, un tā jau ir vērtība!” teica pāvests, vēršoties pie saviem šīsdienas viesiem. Viņš uzsvēra, ka apvienība nav indivīdu summa, bet gan kas vairāk. Francisks norādīja, ka šodien pastāv liela nepieciešamība dzīvot ar prieku un būt iesaistītiem apvienības dimensijā, jo šai vēsturiskajā brīdī tā ir ievērojami mazinājusies un tās pietrūkst.

Sastāvēt cilvēku grupā, būt solidāriem, tikties, dalīties pieredzē, kopā salikt resursus... tas viss veido daļu no tautas civilā mantojuma. Bieži vien cilvēki, kas dzīvo ar kādu fizisku trūkumu, vai invaliditāti, pārējiem pēc savas pieredzes var teikt, ka viņi nav radīti, lai būtu vientuļnieki, bet gan lai veidotu attiecības ar citiem, papildinātu cits citu, palīdzētu, pavadītu, savstarpēji atbalstītu.

Svētā Lūcija, visbeidzot liecina, ka dzīve ir dota tāpēc, lai to dāvātu. Pāvests atgādināja, ka viņa to apliecināja ekstrēmā veidā ar savu mocekļību, taču dāvanas vērtība ir universāla. Tā ir patiesas laimes noslēpums. Francisks teica, ka cilvēks nespēj īstenot sevi pilnībā nevienā citā veidā, kā vien mīlestībā, proti dāvājot sevi. „Un to var uzskatīt arī par vārda „Lūcija” nozīmi: cilvēks ir „apgaismots” tik lielā mērā, cik lielā mērā viņš ir dāvana citiem,” sacīja Svētais tēvs.

I. L. Šteinerte/VR

Lūgt Kungam neviltotas ticības dāvanu!

„Ticība ir Svētā Gara dāvana, ko tālāk nodod galvenokārt sievietes,” apliecināja pāvests pirmdienas rīta Svētajā Misē. Dienā, kad Baznīca godina svēto Timoteja un Tita piemiņu, Francisks komentēja svētā Pāvila vēstules tekstu māceklim Timotejam. Pāvils viņam atgādina, no kurienes nāk viņa neviltotā ticība. Tā ir saņemta caur Svēto Garu no mammām un vecmāmiņām. „Viņas ir tās, kas tālāk nodod ticību,” uzsvēra pāvests. Viņš teica: „Man nāk prātā: bet kāpēc galvenokārt sievietes ir tās, kas nodod ticību? Tāpēc, ka tā, kura mums dāvāja Jēzu, ir sieviete. Tāds ir Jēzus izvēlētais ceļš. Viņš gribēja māti. Arī ticības dāvana iet caur sievietēm, tāpat kā Jēzus caur Mariju”. Pāvests mudināja glabāt ticības dāvanu, lai tā-nenovīst.

„Ja mēs par to nerūpēsimies ik dienas, neatjaunosim šo Dieva dāvanu, kas ir ticība, tā novājināsies, novītīs, pārtaps par kultūru vien – „jā, jā, esmu kristietis...”. Taču tā ir tikai kultūra, vai arī gnostika, zināšana. Jā, labi zinu visas ticības lietas, zinu katehismu.” Bet, kā tu dzīvo savu

ticību? Un tāpēc ir svarīgi ik dienas dzīvināt šo dāvanu – darīt to dzīvu”. Jau svētais Pāvils atgādināja, ka ar ticību kontrastē kauns. Pāvests šai sakarā teica:

„Dievs mums nav devis kauna garu. Kauna gars ir pretrunā ar ticības dāvanu, tas neļauj ticībai izaugt, iet uz priekšu, kļūt lielai. Kauns ir grēks: „Jā, man ir ticība, bet to paslēpju, lai citi neredz.” Es kaunos dzīvot saskaņā ar savu ticību pilnībā. Ticība nav kauns. Bet, kas ir ticība? Tas ir spēka, mīlestības, žēlsirdības un apdomības gars. Tā ir ticība.”

Pāvests teica arī, ka par ticību nekaulējas. Apdomības gars nozīmē zināt, ka mēs nevaram darīt visu, ko vēlamies, tas nozīmē meklēt ceļus, kā tālāk nest ticību. Svētais tēvs-aicināja: „Lūgsim Kungam žēlastību, lai mums būtu neviltota ticība, ticība, par kuru nekaulējamies saskaņā ar izdevībām. Ticība, ko ik dienas cenšos atjaunot, vai vismaz lūdzu, lai to atjauno un augļus nes Svētais Gars”.

I. Šteinerte/VR Vatikāna Radio mājas lapa